

Zelena knjiga

Muammar al-Qaddafi

Sadržaj

Rješenje problema demokracije: Vlast naroda

1	Instrument vlasti	5
2	Parlamenti	6
3	Stranka	8
4	Klasa	11
5	Plebisciti	13
6	Narodne konferencije i Narodni odbori	14
7	Društveni zakon	17
8	Tko nadzire ponašanje društva?	20
9	Kako društvo može promijeniti svoje usmjerenje kada se pojave devijacije u njegovim zakonima?	21
10	Tisak	22

Rješenje ekonomskog problema: Socijalizam

11	Ekonomska osnova Treće univerzalne teorije	25
12	Potreba	29
13	Stanovanje	30
14	Prihod	31
15	Prijevozna sredstva	32
16	Zemlja	33
17	Kućna posluga	39

Socijalna osnova Treće univerzalne teorije

18	Socijalna osnova Treće univerzalne teorije	41
19	Obitelj	44
20	Pleme	45
21	Vrijednosti plemena	46
22	Nacija	47
23	Žena	51
24	Manjine	58
25	Crni ljudi će prevladati u Svijetu	59
26	Obrazovanje	60
27	Glazba i umjetnost	62
28	Sport, umijeće jahanja i Period	64

1. dio
Rješenje problema demokracije:
Vlast naroda

Instrument vlasti

Instrument vlasti je primarni politički problem s kojim se ljudske zajednice suočavaju (Problem instrumenta vlasti sadržava pitanja sljedeće vrste: Kakav bi trebao biti oblik provođenja vlasti? Kako bi se društva trebala politički organizirati u modernom svijetu?)

Čak su i problemi unutar obitelji često rezultat nerješavanja problema vlasti. Pojavom modernih društava taj problem je postao ozbiljniji.

Danas se ljudi susreću s tim trajnim pitanjem na novi način koji zahtijeva i hitno rješavanje. Zajednice su izložene riziku nesigurnosti, te trpe ozbiljne posljedice krivih odgovora. A ipak, nitko još nije uspio odgovoriti na to pitanje smisleno i demokratski. ZELENA KNJIGA predstavlja konačno rješenje problema pravilnog instrumenta vlasti.

Svi današnji svjetski politički sustavi su proizvod borbe za prevlast između alternativnih instrumenata vlasti. Ta borba za prevlast može biti miroljubiva ili oružana, kao što dokazuje borba među klasama, sektama, plemenima ili pojedincima. Rezultat je uvijek pobjeda određene strukture vlasti – bila to vlast u rukama pojedinca, grupe, stranke ili klase – te poraz ljudi; poraz prave demokracije.

Politička borba koja rezultira pobjedom kandidata s primjerice 51% glasova vodi uspostavi diktatorskog tijela vlasti pod krinkom lažne demokracije, budući da u tom slučaju 49% biračkog tijela dobiva vlast za koju nisu glasali, nego koja im je nametnuta. To je diktatura. Osim toga, takav politički sukob može proizvesti vlast koja predstavlja samo manjinu. To se događa zato što kada se glasovi rasporede na nekoliko kandidata, iako jedan osvoji više glasova od drugog, zbroj glasova onih za koje je glasalo manje glasača također bi mogao činiti prevladavajuću većinu. Međutim, kandidat s manje glasova pobjeđuje, a njegov uspjeh se smatra legitimnim i demokratskim! U stvarnosti, pod krinkom demokracije, uspostavljena je diktatura. Ovo je stvarnost političkih sustava koji prevladavaju u današnjem svijetu. To su diktatorski sustavi, te je očito ta oni krivotvore stvarnu demokraciju.

Parlamenti

Parlamenti čine osnovicu uobičajenog načina izražavanje demokracije u današnjem svijetu. Parlament pogrešno predstavlja lude, a parlamentarni sustavi su lažna rješenja problema demokracije. Parlament je uspostavljen da bi predstavljao ljude, ali je sam po sebi nedemokratski, budući da demokracija znači vlast naroda, a ne vlast u ime naroda. Samo postojanje parlamenta znači odsutnost ljudi. Stvarna demokracija postoji samo u direktnom sudjelovanju ljudi, a ne u djelovanju njihovih predstavnika. Parlamenti su legalna prepreka između ljudi i vršenja vlasti koji isključuju mase iz smislene politike, te monopoliziraju njihovu suverenost. Ljudima je ponuđena samo demokratska fasada koja se ostvaruje kroz dugačke redove u kojima se čeka da bi se glasalo.

Kako bi se ogolio karakter parlamenata potrebno je ispitati njihovo porijeklo. Parlamenti su izabrani od strane birača, stranke ili koalicije stranaka, ili su imenovani. Ali, sve su te procedure nedemokratske, jer podjela stanovništva na birače znači da jedan član parlamenta zastupa tisuće, stotine tisuća ili milijune ljudi, ovisno o broju stanovnika. To također znači da taj član parlamenta nema puno veza s biračima, jer ga se, kao i ostale članove parlamenta, smatra predstavnikom svih ljudi. To zahtijeva prevladavajuća tradicionalna demokracija. Mase su u potpunosti izolirane od svojih predstavnika koji su, zauzvrat, potpuno otuđeni od mase. U trenutku pobjede na izborima predstavnik preuzima suverenost od ljudi i djeluje u njihovo ime. Prevladavajuća tradicionalna demokracija članu parlamenta poklanja svetost i imunitet koje ostali ljudi ne mogu koristiti. Stoga su parlamenti postali sredstva za pljačku i uzurpiranje vlasti. Ta činjenica ljudima daje pravo da se, kroz opće revolucije, bore i unište takve instrumente – tzv. parlamentarne sazive koji uzurpiraju demokraciju i suverenitet i guše volju naroda. Mase imaju pravo glasno proglasiti novo načelo: bez predstavnika u ime ljudi.

Ako se parlament formira iz jedne stranke, kao rezultat njene pobjede na izborima, postaje parlament u službi

pobjedničke stranke, a ne ljudi. Zastupa tu stranku, a ne ljude, a izvršna vlast parlamenta postaje vlast pobjedničke stranke, a ne ljudi. To vrijedi i za parlament u kojem svaka stranka ima broj zastupnika koji je proporcionalan njenom uspjehu na izborima. Članovi parlamenta zastupaju stranke iz kojih dolaze, a ne ljude, a vlast uspostavljena takvom koalicijom je vlast udruženih stranka, a ne ljudi. U takvim sustavima ljudi su žrtve za čije glasove se nadmeću suparničke stranke koje ljude na prijevazu uvlače u političke cirkuse koji izvana izgledaju glasni i mahnuti, a u stvari su nevažni i slabi. Alternativno, ljude se navodi da stoje u dugim, apatičnim i tihim redovima na biralištima, kako bi dali svoj glas na isti način kao što bi bacili komad papira u smeće. To je tradicionalna demokracija koja prevladava u čitavom svijetu, bilo da je prikazana kao jednostranački, dvostranački, višestranački ili nestranački sustav. Stoga je jasno da je zastupanje prijevara.

Nadalje, budući da se sustav izabranih parlamenata zasniva na propagandi za dobivanje glasova, u pravom smislu riječi, to je demagoški sustav. Glasovi se mogu kupiti i krivotvoriti. Siromašni ljudi ne mogu sudjelovati u izbornim kampanjama, što rezultira time da samo bogati bivaju izabrani. Parlamentarni sazivi koji su imenovani ili u kojima je članstvo naslijeđeno ne potpadaju pod niti jedan oblik demokracije.

Filozofi, mislioci i pisci su zagovarali teoriju predstavničkog parlamentarizma u vrijeme kada su narodi bili kao nesvjesno stado ovaca koje su okupljali kraljevi, sultani i osvajači. Osnovna težnja ljudi tih vremena bila je da imaju nekog tko bi ih zastupao pred takvim vladarima. Kada je čak i ta težnja odbijena ljudi su odgovorili gorkom i dugotrajnom borbom kako bi postigli taj cilj.

Nakon uspješnog uspostavljanja republika i početka ere masa, nezamislivo je da bi demokracija trebala biti biranje nekoliko predstavnika koji bi trebali raditi u ime velikih masa ljudi. To je zastarjela struktura. Vlast mora biti u rukama svih ljudi. Najveće tiranske diktature u svijetu postojale su pod okriljem parlamenata.

Stranka

Stranka je suvremeni oblik diktature. Ona je moderni instrument diktatorske vlasti. Stranka je vladavina jednog dijela nad cjelinom. Budući da stranka nije pojedinac stvara površnu demokraciju uspostavljajući sazive parlamenta, odbore i šireći propagandu među svojim članstvom. Stranka nije demokratski instrument jer se sastoji samo od ljudi koji dijele zajedničke interese, poglede ili vjerovanja. Ti ljudi osnivaju stranku kako bi postigli svoje ciljeve, nametnuli svoju volju ili proširili utjecaj svojih vjerovanja, vrijednosti i interesa na čitavo društvo. Cilj stranke je postizanje vlasti, a to radi pod izgovorom provođenja svog programa. U demokraciji niti jedna stranka ne bi smjela vladati svim ljudima, jer oni predstavljaju raznolikost interesa, ideja, temperamenata, regija i vjerovanja. Stranka je diktatorski instrument vlasti koji omogućava vladanje svim ljudima od strane oni koji dijele poglede ili interese. Unutar zajednice stranka predstavlja manjinu.

Svrha osnivanja stranke je stvaranje instrumenta vladanja nad ljudima, tj. vladanja nad onima koji nisu članovi te stranke. Stranka se, u osnovi, zasniva na samovoljnom autoritarnom konceptu – dominacija članova stranke nad svim ostalim ljudima. Stranka pretpostavlja da je njen dolazak na vlast način postizanja njenih ciljeva, te pretpostavlja da su njeni ciljevi identični onima ostalih ljudi. Ta teorija opravdava stranačku diktaturu, te je i osnova bilo koje diktature. Bez obzira na to koliko stranaka postoji ta teorija i dalje vrijedi.

Postojanje višestranačja intenzivira borbu za vlast što rezultira zanemarivanjem bilo kakvih vrijednih postignuća ili društveno korisnih planova. Takve aktivnosti su predstavljene kao opravdanje za podrivanje pozicije vladajuće stranke kako bi ju opozicijska stranka mogla zamijeniti. Stranke vrlo rijetko pribjegavaju oružju u svojim borbama, već javno objavljuju i kleveću aktivnosti protivnika. To je bitka koja se neminovno vodi na štetu viših, vitalnih interesa društva. Neki od tih viših interesa, ako ne i svi, bit će pogaženi u borbi za vlast između instrumenata vladanja, budući da uništenje tih interesa podržavaju opozicijske stranke kao argument protiv vladajuće

stranke ili stranaka. Kako bi osvojila vlast opozicijska stranka mora poraziti postojeći instrument vladanja.

Kako bi to postigla opozicija mora umanjiti postignuća vladajućih, te baciti sumnju na njihove planove, iako ti planovi mogu biti društveno korisni. Kao posljedica toga društveni interesi i programi postaju žrtve međustranačke borbe za prevlast. Zbog toga je takva borba pogubna za društvo u političkom, socijalnom i ekonomskom smislu, unatoč činjenici da proizvodi političku aktivnost.

Stoga borba rezultira pobjedom jednog instrumenta vladanja; padom jedne stranke i usponom druge. A to je, u stvari, poraz ljudi, tj. poraz demokracije. Nadalje, stranke se mogu podmititi i korumpirati i iznutra i izvana.

Stranka se navodno osniva da bi predstavljala ljude. Kao posljedica toga vodstvo stranke postaje predstavnik njenog članstva, a vođa predstavlja stranačku elitu. Postaje jasno da je ova stranačka igra varljiva farsa zasnovana na lažnom obliku demokracije. Njen karakter je sebičan, autoritativan i zasniva se na manevrima, intrigama i političkim igrama. To potvrđuje činjenicu da je stranački sustav suvremeni instrument diktature. Stranački sustav je potpuna, neuvjerljiva diktatura koju svijet još nije prevazišao. To je, u stvari, diktatura modernog doba.

Parlament pobjedničke stranke je u stvari parlament te stranke, budući da je izvršna vlast koju taj parlament obnaša vlast stranke nad ljudima. Vlast stranke, koja bi trebala biti u službi ljudi, je u stvari zakleti neprijatelj dijela ljudi, naime, neprijatelj opozicijske stranke ili stranaka i njihovih simpatizera. Zbog toga opozicija ne predstavlja narodni nadzor vladajuće stranke, već oportunistički nastoji zamijeniti vladajuću stranku. Prema suvremenoj demokraciji legitimni nadzor vladajuće stranke je parlament, čija većina članova dolazi iz vladajuće stranke. To znači da je kontrola u rukama vladajuće stranke, a vlast je u rukama te iste stranke. Time obmane, lažnost i bezvrijednost dominantnih svjetskih političkih teorija postaju očite. Iz njih proizlazi suvremena konvencionalna demokracija.

“Stranka predstavlja dio naroda, ali suverenost ljudi je nedjeljiva.”

“Stranka navodno vlada u ime naroda, ali u stvarnosti, istinski princip demokracije zasniva se na ideji da ne može postojati predstavljanje umjesto naroda.”

Stranački sustav je suvremeni ekvivalent plemenskog ili sektaškog sustava. Društvo u kojem je na vlasti jedna stranka

slično je onome kojim vlada jedno pleme ili sekta. Stranka, kao što je pokazano, predstavlja gledišta određene grupe ljudi, ili interese jedne grupe društva, ili jednog vjerovanja, ili jedne regije. Takva stranka je manjina u usporedbi s cijelim narodom, baš kao što su to pleme ili sekta. Manjina ima uzak, sektaški interes i vjerovanja, iz kojih se stvara opći pogled na svijet. Samo rodbinska povezanost razlikuje pleme od stranke, a pleme može biti i osnova za osnivanje stranke. Nema razlike između međustranačke, međuplemenske ili međusektaške borbe za vlast. Baš kao što je plemenska i sektaška vladavina politički neprihvatljiva i neprikladna, isto je i s vladavinom stranačkog sustava. Svi ti sustavi kreću se istim putem i vode jednakom kraju. Negativni i destruktivni učinci plemenske ili sektaške borbe na društvo identični su negativnim i destruktivnim učincima stranačke borbe.

Klasa

Politički klasni sustav jednak je stranačkom, plemenskom ili sektaškom sustavu, budući da klasa dominira društvom na isti način kao što to čine stranka, pleme ili sekta. Klase, kao i stranke, sekte ili plemena, su grupe ljudi unutar društva koje dijele zajedničke interese. Zajednički interesi proizlaze iz postojanja grupe ljudi povezanih krvnim srodstvom, vjerom, kulturom, mjestom ili načinom života. Klase, stranke, sekte i plemena nastaju zato što krvno srodstvo, socijalni status, ekonomski interes, način života, vjera, kultura i mjesto stanovanja sačinjavaju zajedničko gledište postizanja zajedničkog cilja. Iz toga proizlaze društvene strukture kao što su klase, stranke, plemena i sekte. Te strukture se s vremenom razvijaju u političke subjekte koji su usmjereni postizanju ciljeva tih grupa. U svako slučaju, ljudi nisu ni klasa, ni stranka, ni pleme, ni sekta, jer ni jedna od tih grupa nije više od jednog segmenta naroda, te predstavljaju manjinu. Ukoliko klasa, stranka, pleme ili sekta dominira društvom, utoliko dominantni sustav postaje diktatorski. Međutim, klasna ili plemenska koalicija je bolja je od stranačke koalicije zato što se društvo originalno i sastojalo od plemenskih zajednica. Rijetko se može naći grupa ljudi koja ne pripada plemenu, a svi ljudi pripadaju određenoj klasi. Ali niti jedna stranka ne obuhvaća sve ljude, te stoga stranka ili stranačka koalicija predstavlja manjinu u usporedbi s masama koje nisu njihovi članovi.

U istinskoj demokraciji ne može postojati opravdanje za situaciju u kojoj jedna klasa podvrgava ostale klase svojim interesima. Slično tome, niti jedna stranka, pleme ili sekta ne može uništiti ostale radi vlastitih interesa. Dozvoljavanje takvih aktivnosti se kosi s logikom demokracije i opravdava pribjegavanje uporabi sile. Takvi principi suzbijanja su diktatorski jer nisu u interesu čitavog društva, koje se sastoji od više klasa, plemena ili sekta, ili članova jedne stranke. Ne postoji opravdanje za takve aktivnosti, iako diktatorski argument kaže da se društvo u stvari sastoji od brojnih segmenata, od kojih jedan mora poduzeti likvidaciju ostalih kako bi ostao na vlasti. To, naravno, nije u interesu čitavog društva, već je interes određene klase, plemena, sekta, stranke

ili onih koji tvrde da govore u ime čitavog društva. Takav čin je u osnovi usmjeren prema članu društva koji ne pripada stranci, klasi, plemenu ili sektu koja provodi likvidaciju.

Društvo raslojeno zbog stranačke svađe slično je onome koje je raslojeno plemenskim ili sektaškim sukobima.

Stranka koja se osniva u ime neke klase neizbježno postaje nadomjestak za tu klasu, te u procesu spontane transformacije postaje neprijatelj klasi koju zamjenjuje.

Svaka klasa koja nasljeđuje društvo, nasljeđuje i njegove karakteristike. Na primjer, ako radnička klasa pokori sve druge klase nekog društva, postaje njegovim jedinim nasljednikom, te oblikuje materijalnu i socijalnu bazu tog društva. Nasljednik poprima svojstva onih koje nasljeđuje, iako to nije odmah vidljivo. Karakteristike ostalih, eliminiranih klasa s vremenom se pojavljuju i u samoj radničkoj klasi.

Članovi novog društva preuzet će stavove i gledišta u skladu s njihovim novorazvijenim karakteristikama. Prema tome, radnička klasa će razviti zasebno društvo koje će posjedovati sve kontradikcije starog društva. U početnom stadiju materijalni status i važnost članova postaju nejednaki. Nakon toga se pojavljuju grupe koje automatski postaju klase koje su iste kao i klase koje su eliminirane. Prema tome, borba za dominaciju u društvu ponovo počinje. Svaka grupa ljudi, svaka frakcija i svaka nova klasa ući će u utrku da postane novi instrument vlasti.

Materijalna baza bilo kojeg društva, budući da je u svojoj prirodi socijalna, je promjenjiva. Instrument vlasti te materijalne baze se može neko vrijeme održati, ali će s vremenom postati zastarjela, a razvitkom novih materijalnih i socijalnih standarda stvorit će se nova materijalna baza. Bilo koje društvo koje prolazi kroz klasni sukob moglo je u nekom trenutku biti jednoklasno društvo, ali, evolucijom neizbježno postaje višeklasno društvo.

Klasa koja obezvlašćuje i posjeduje druge kako bi zadržala vlast za sebe uskoro će, kroz evoluciju, i sama biti predmetom promjene, kao što je i cjelokupno društvo.

Ukratko, svi pokušaji sjedinjavanja materijalne baze društva u svrhu rješavanja problema vlasti, ili prekidanja borbe u korist jedne stranke, klase, sekte ili plemena, su neuspješni. Sve aktivnosti poduzete da bi se smirile mase, kroz izbor zastupnika ili parlamenta također su se pokazale neuspješnima. Nastavljanje s takvim aktivnostima je gubitak vremena i izrugivanje ljudima.

Plebisciti

Plebisciti su demokratska prijevara. I oni koji glasaju "da", i oni koji glasaju "ne" u stvari ne izražavaju svoju slobodnu volju, nego su ušutkani od strane moderne koncepcije demokracije, jer im nije dozvoljeno reći više od "da" ili "ne". Takav sustav je opresivan i tiranski. Oni koji glasaju "ne" bi trebali moći izraziti svoje razloge zbog kojih nisu glasali "da", a oni koji glasaju "da" trebali bi moći opravdati svoje slaganje i objasniti zašto nisu glasali "ne". I jedni i drugi bi trebali izraziti svoje želje i moći opravdati svoje "da" ili "ne" glasove.

Kojim bi, dakle, putem čovječanstvo trebalo krenuti kako bi se efikasno riješilo elemenata diktatura i tiranije?

Veliki problem u slučaju demokracije odražava se u prirodi instrumenta vlasti, koji se demonstrira sukobima klasa, stranaka ili pojedinaca. Izbori i plebisciti izumljeni su kako bi nadomjestili neuspješne eksperimente u rješavanju ovog problema. Rješenje leži u pronalaženju instrumenta vlasti drugačijeg od onih u kojima se stvara sukob i koji predstavlja samo jedan dio društva; tj. instrument vlasti koji nije stranka, klasa, sekta ili pleme, već instrument vlasti koji čine ljudi sami. Drugim riječima, tražimo instrument vlasti koji ne predstavlja ljude niti govori u njihovo ime.

Ne smije postojati zastupanje umjesto ljudi i to zastupanje je prijevara. Ukoliko možemo pronaći takav instrument utoliko se taj problem rješava i ostvaruje se istinita narodna demokracija. Prema tome, čovječanstvo bi time prekinulo doba tiranije i diktature, te ih zamijenilo s vlašću naroda.

ZELENA KNJIGA predstavlja konačno rješenje problema instrumenta vlasti, te masama ukazuje na put kojim može napredovati iz doba diktature u doba istinske demokracije.

Ova nova teorija se zasniva na vlasti naroda, bez zastupstva ili izaslanstva. Postiže direktnu demokraciju u uređenom i učinkovitom obliku. Superiorna je u odnosu na prijašnje pokušaje direktne demokracije koji su bili nepraktični jer im je nedostajala organiziranost na osnovnim nivoima.

Narodne konferencije i Narodni odbori

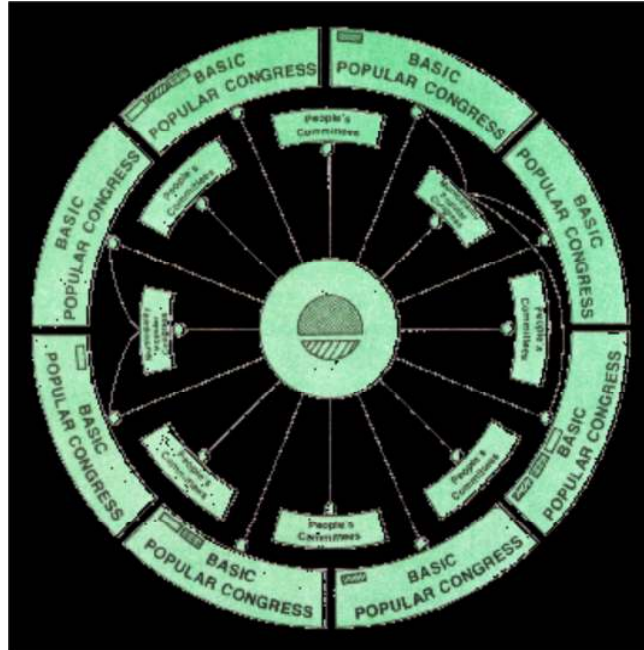
Narodne konferencije su jedino sredstvo postizanja narodne demokracije. Bilo koji sustav vlasti koji je u suprotnosti s ovom metodom, metodom Narodnih konferencija, je nedemokratski. Svi prevladavajući sustavi vlasti u današnjem svijetu ostat će nedemokratski ako ne usvoje ovu metodu. Narodne konferencije su kraj puta masa u potrazi za demokracijom.

Narodne konferencije i Narodni odbori su plodovi narodne borbe za demokraciju. Narodne konferencije i Narodni odbori nisu proizvodi mašte; oni su proizvod misli koja je apsorbirala sve ljudske eksperimente u postizanju demokracije.

Direktna demokracija, ako se provodi, je neosporno idealna metoda vlasti. Budući da je nemoguće okupiti sve ljude, koliko god bio mali broj stanovnika, na jednom mjestu na kojem bi mogli raspraviti, raspoznati i odlučiti politike, nacije su odlutale od direktne demokracije koja je postala utopijska ideja, odvojena od stvarnosti. Zamijenjena je raznim teorijama vlasti kao što su predstavnička vijeća, stranačke koalicije i plebisciti koji su izolirali mase i spriječili ih u upravljanju vlastitim političkim pitanjima.

Instrumenti vlasti – pojedinac, klasa, sekta, pleme, parlament i stranka, koji se bore za prevlast, masama su oduzeli suverenost i monopolizirali su politiku i vlast.

6. POGLAVLJE NARODNE KONFERENCIJE I NARODNI ODBORI

[vanjski krug: TEMELJNI NARODNI KONGRES
unutarnji krug: NARODNI ODBORI]

ZELENA KNJIGA pokazuje masama do sad neotkriveni praktični sustav direktne demokracije. Niti jedan inteligentni čovjek ne može osporiti činjenicu da je direktna demokracija idealna, ali do sada nije uspostavljena praktična metoda njene implementacije. Treća univerzalna teorija nam sada pruža praktični pristup direktnoj demokraciji. Problem demokracije u svijetu će konačno biti riješen. Sve što masama sada preostaje je nastojanje da eliminiraju sve prevladavajuće oblike diktatorske vlasti, bio to parlament, sekta, pleme, klasa, jednostranački, dvostranački ili višestranački sustav, koji sebe pogrešno nazivaju demokracijama.

Istinska demokracija ima samo jednu metodu i jednu teoriju. Različitost i raznolikost sustava koji tvrde da su demokratski sami daju dokaze da u stvari nisu. Vlast naroda ima samo jedno lice i može se ostvariti samo kroz Narodne konferencije i Narodne odbore. Demokracija ne može postojati bez svjetske rasprostranjenosti Narodnih konferencija i odbora.

Prvo se ljudi podijele u Temeljne narodne konferencije. Svaka Temeljna narodna konferencija izabire svoje tajništvo. Tajništva svih Temeljnih narodnih konferencija zajedno sačinjavaju Narodne konferencije. Nakon toga mase iz Temeljnih narodnih konferencija izabiru administrativne Narodne odbore koji zamjenjuju vladinu administraciju. Sve javne institucije vode Narodni odbori koji odgovaraju Temeljnim narodnim konferencijama, a koje oblikuju politike i nadziru njihovu provedbu. Slijedom toga i administracija i njen nadzor postaju narodni, a zastarjela definicija demokracije – demokracija je nadzor vlasti od strane naroda – također postaje zastarjela. Zamijenit će ju prava definicija: demokracija je nadzor ljudi od strane ljudi.

Svi građani koji su članovi Narodnih konferencija profesionalno i funkcionalno pripadaju raznim sektorima, te stoga trebaju osnovati svoje profesionalne Narodne konferencije, pored toga što su, zbog svog državljanstva, članovi Temeljnih narodnih konferencija ili Narodnih odbora. Teme kojima će se baviti Narodne konferencije i Narodni odbori će dobiti svoj konačni oblik na Generalnom narodnom kongresu koji će spojiti Tajništva Narodnih konferencija i Narodnih odbora. Rezolucije Generalnog narodnog kongresa, koji se sastaje godišnje ili periodično, prenose se na Narodne konferencije i Narodne odbore koji provode te rezolucije kroz odgovarajuće odbore koji odgovaraju Temeljnim narodnim konferencijama.

Generalni narodni kongres nije okupljanje osoba ili članova npr. parlamenta, već je to okupljanje Narodnih konferencija i Narodnih odbora.

Prema tome, problem instrumenta vlasti je riješen prirodno, a svi diktatorski instrumenti nestaju. Ljudi postaju instrumenti vlasti, a demokratska dilema u svijetu je definitivno riješena.

Društveni zakon

Zakon, paralelno s instrumentom vlasti, predstavlja drugi neriješeni problem. Iako je ta tema obrađivana tijekom različitih povijesnih perioda, problem je prisutan i danas.

Neispravno je i nedemokratski da odbor ili sabor ima ovlaštenje za izradu nacrtu društvenih zakona. Također je neispravno i nedemokratski da pojedinci, odbori ili sabori mijenjaju i ukidaju društvene zakone.

Što je onda društveni zakon? Tko izrađuje nacрте tog zakona i kakva je njegova važnost za demokraciju?

Prirodni zakon bilo kojeg društva ukorijenjen je ili u tradiciji (običajima) ili u religiji. Bilo koji pokušaj izrade zakona izvan ova dva izvora neispravan je i nelogičan. Ustavi ne mogu biti društveni zakoni. Ustav je, u svojoj osnovi, pozitivan (od strane čovjeka izrađeni) zakon, te mu nedostaju prirodni izvori iz kojih bi crpio vlastitu opravdanost.

Problem slobode u modernom vremenu javlja se zato što su ustavi postali društveni zakoni. Ustavi se baziraju samo na osnovi instrumenata diktatura koji su prevladavajući u današnjem svijetu, bila to diktatura pojedinca ili stranke. Dokaz za tu tvrdnju su razlike koje postoje u raznim ustavima, iako je ljudska sloboda jedna i jedina. Razlozi za te razlike nalaze se u raznim pretpostavkama i vrijednostima koje su očite u raznim instrumentima vlasti. U suvremenim oblicima vlasti sloboda postaje ranjiva.

Metoda kojom određena vrsta vlasti pokušava dominirati ljudima sadržana je u ustavu. Ljudi su primorani to prihvaćati zbog zakona koji proizlaze iz tog ustava koji je sam po sebi proizvod namjera određenih instrumenata vlasti.

Zakoni diktatorskih instrumenata vlasti zamijenili su prirodne zakone, th. pozitivan zakon je zamijenio prirodni zakon. Slijedom toga, etički standardi su postali zamršeni. Ljudsko biće je, u svojoj biti, fizički i emocionalno, posvuda isto. Zbog te činjenice prirodni zakoni su primjenjivi na sve. Međutim, ustavi kao konvencionalni zakoni ne poimaju sva ljudska bića jednako. Takvo gledište nema opravdanja, osim u činjenici da odražava volju instrumenta vlasti, bio to pojedinac, odbor, klasa ili stranka. Zbog toga se ustavi mijenjaju kada se

dogodi promjena instrumenta vlasti, što pokazuje da ustav nije prirodni zakon, već odražava težnju instrumenta vlasti da služi vlastitom interesu.

Ukidanje prirodnih zakona u ljudskim društvima, te njihova zamjena konvencionalnim zakonima predstavlja temeljnu opasnost za slobodu. Bilo koji vladajući sustav mora se pokoravati prirodnim zakonima, ne obratno.

Temeljni društveni zakon ne smije podlijegati povijesnom utjecaju. Njegova važnost leži u tome što je on odlučujući kriterij za procjenjivanje laži i istine, pravog i krivog, individualnih prava i dužnosti. Ako društvo ne pristaje na sveti zakon s ustanovljenim pravilima koja nisu podložna promjenama od strane instrumenata vlasti ugrožena je sloboda. U stvari je odgovornost instrumenta vlasti da se povinuje društvenom zakonu. Na žalost, u cijelom svijetu, ljudima vladaju umjetno stvoreni zakoni koji se mogu promijeniti ili ukinuti, ovisno o borbi za prevlast između suparničkih oblika vlasti.

Provođenje plebiscita o ustavu je često nedovoljno. Plebisciti su u svojoj biti krivotvorina demokracije, budući da su jedine opcije "da" ili "ne". Nadalje, prema umjetno stvorenim zakonima, ljudi su primorani glasati na plebiscitima. Provođenje plebiscita o ustavu ne znači nužno da je ustav društveni zakon. Drugim riječima, status ustava neće biti promijenjen plebiscitom; i dalje će ustav biti samo subjekt plebiscita.

Društveni zakon je vječno ljudsko nasljeđe koje ne pripada samo živućima. Prema tome, izrada ustava ili provođenje plebiscita o ustavu je izrugivanje.

Popis umjetno stvorenih zakona koji proizlaze iz umjetno stvorenih ustava ispunjen je fizičkim kaznama usmjerenim protiv ljudskih bića, dok tradicija sadrži jako malo takvih mjera. Tradicija izlaže moralne, ne-fizičke kazne koje su u skladu s istinskom prirodom čovječanstva. Religija sadrži tradiciju i usisava je; a tradicija je manifestacija prirodnog ljudskog življenja. Njena učenja obuhvaćaju osnovne društvene smjernice i odgovore na temeljna pitanja postojanja.

Većina fizičkih kazni je odgođena do buduće presude. To je najprikladniji zakon koji pruža dužno poštovanje ljudskom biću. Religija ne predviđa trenutne kazne, osim u određenim situacijama kada je to nužno za dobrobit društva.

Religija sadrži tradiciju, a tradicija je izraz prirodnog života ljudi. Prema tome, religija je potvrda prirodnih zakona koji se u njoj raspoznaju. Zakoni koji se ne zasnivaju na religiji i tradiciji su samo ljudski izum koji treba koristiti protiv drugih ljudi.

Posljedično, takvi zakoni su neispravni jer ne proizlaze iz prirodnih tradicijskih i religijskih izvora.

Tko nadzire ponašanje društva?

Postavlja se pitanje: tko ima pravo nadzirati društvo i istaknuti devijacije koje se mogu pojaviti u društvenom zakonu? Prema demokratskom načelu niti jedna grupa ne može uzimati to pravu u ime čitavog društva. Prema tome, društvo nadzire samo sebe. Bilo koji pojedinac ili grupa koja tvrdi da ima pravo nadzirati društvene zakone se ponaša diktatorski, jer, prema načelu demokracije, ta odgovornost je na samom društvu. To se može postići kroz demokratske instrumente vlasti koji rezultiraju iz organizacije društva u Temeljne narodne konferencije, Narodne odbore i Generalne narodne kongrese – nacionalni kongres – gdje se sastaju Tajništva Narodnih konferencija i Narodnih odbora. U skladu s ovom teorijom ljudi postaju instrumenti vlasti, te postaju vlastiti nadzornici. Društvo stoga osigurava samonadzor vlastitih zakona.

Kako društvo može promijeniti svoje usmjerenje kada se pojave devijacije u njegovim zakonima?

Ako je instrument vlasti diktatorski, kao što je to slučaj u suvremenim svjetskim političkim sustavima, društvena osviještenost po pitanju devijacija od zakona se izražava samo kroz nasilno preusmjeravanje, tj. revoluciju protiv instrumenta vlasti.

Nasilje i revolucija, iako izražavaju mišljenje društva o devijacijama, ne predstavljaju događaj u kojem sudjeluje cjelokupno društvo, već ih provode oni koji imaju sposobnost i hrabrost preuzeti inicijativu i objaviti volju društva. Međutim, takav jednostrani pristup je diktatorski jer sama revolucionarna inicijativa pruža priliku za uzdizanje novog instrumenta vlasti koji zastupa sve ljude. To znači da struktura vlasti ostaje diktatorska. Dodatno, nasilje i nasilno provođenje promjena su nedemokratski, iako predstavljaju reakciju na prethodno nedemokratsko stanje. Društvo koje se oslanja na ovaj koncept je zaostalo. Što je onda rješenje?

Rješenje leži u tome da ljudi sami postanu instrument vlasti čiji autoritet proizlazi iz Temeljnih narodnih konferencija i Generalnog narodnog kongresa; u eliminiranju upravljačke administracije i zamjeni iste Narodnim odborima; i, konačno, u tome da Generalni narodni kongres postane stvarna nacionalna konvencija u kojoj se sastaju Temeljne narodne konferencije i Narodni odbori.

U takvom sustavi, ako se dogodi devijacija, ispravlja se potpunom demokratskom revizijom, a ne upotrebom sile. Ovaj proces nije dobrovoljna društvena promjena i tretiranje društvenih nepravilnosti. Umjesto toga, to je neizbježni rezultat koji proizlazi iz prirode takvog demokratskog sustava jer, u takvom slučaju, ne postoji vanjska grupa koju se može smatrati odgovornom za takvu devijaciju ili prema kojoj se može usmjeriti nasilje.

Tisak

Pojedinac ima pravo izražavati se čak i ako se ponaša iracionalno i pokazuje vlastitu ludost. Korporativna tijela također imaju pravo izražavati svoje korporativne identitete. Pojedinci predstavljaju samo sebe, a korporacije predstavljaju one koji dijele korporativni identitet. Budući da se društvo sastoji od privatnih pojedinaca i korporativnih tijela, izjašnjavanje, na primjer, pojedinca o vlastitoj ludosti ne znači da su i svi ostali članovi društva ludi. Takvo izražavanje se odražava samo na karakter pojedinca. Slično tome, korporativno izražavanje odražava samo interese ili poglede onih koji čine korporativno tijelo. Na primjer, duhanska tvrtka izražava interese onih koji čine tu tvrtku, unatoč činjenici da su njihovi proizvodi štetni za zdravlje.

Tisak je sredstvo izražavanja za društvo: nije sredstvo izražavanja za privatne pojedince niti korporativna tijela. Prema tome, logično i demokratski, tisak ne bi smio pripadati nikome od njih.

Novine u vlasništvu pojedinca su njegove/njene vlastite, i izražavaju samo njegova ili njena gledišta. Tvrdnja da novine predstavljaju javno mišljenje je neosnovana, zato što u stvarnosti izražavaju gledišta tog privatnog pojedinca. U demokraciji privatnim pojedincima ne bi smjelo biti dozvoljeno posjedovati javna sredstva za objavljivanje informacija. Međutim, oni imaju pravo izražavati se na bilo koji način, čak i iracionalno, kako bi dokazali vlastitu ludost. Svake novine koje izdaje, na primjer, profesionalni sektor, su samo sredstvo izražavanja te određene društvene grupe. Predstavljaju njihova vlastita gledišta, a ne gledišta javnosti. Ovo se odnosi na sve druge korporativne i privatne pojedince u društvu.

Demokratski tisak je onaj kojeg izdaje Narodni odbor i obuhvaća sve društvene grupe. Samo u ovom slučaju, i niti jednom drugom, će tisak, ili bilo koji drugi informacijski medija biti demokratičan i izražavati gledišta cjelokupnog društva, kao i predstavljati sve njegove grupe.

Ako medicinski stručnjaci izdaju novine, one moraju biti u potpunosti medicinske. To se odnosi i na sve ostale grupe. Privatni pojedinci imaju pravo izražavati svoja, a ne tuđa mišljenja.

Ono što je u svijetu poznato kao problem slobode tiska bit će radikalno i demokratski riješeno. Budući da je problem slobode tiska nusproizvod problema demokracije općenito, on ne može biti riješen neovisno od rješavanja problema demokracije u društvu. Prema tome, jedino rješenje neprestanog problema demokracije može se ostvariti kroz Treću univerzalnu teoriju.

Prema toj teoriji demokratski sustav je povezana struktura koja se čvrsto zasniva na Temeljnim Narodnim konferencijama i Narodnim odborima koji se sastaju u Generalnom narodnom kongresu. To je apsolutno jedini oblik nepatvorenog demokratskog društva.

Ukratko, razdoblje masa, koje slijedi doba republika, je uzbudljivo i zasljepljujuće. Ali, iako vizija ovog razdoblja označava stvarnu slobodu masa i njihovu emancipaciju od vanjskih autoritativnih struktura, ona također upozorava na opasnosti od perioda kaosa i demagogije i na prijetnju povratka vlasti pojedinca, sekte ili stranke, umjesto vlasti naroda.

Teoretski, ovo je istinska demokracija, ali realistično, jaki uvijek vladaju, tj. najjača stranka u društvu je ona koja vlada.

2. dio

Rješenje ekonomskog problema: Socijalizam

Ekonomska osnova Treće univerzalne teorije

Važni povijesni događaji koji su pridonosili rješenju problema posla i plaće – odnos između proizvođača i vlasnika, radnika i zaposlenika – dogodili su se u nedavnoj povijesti. Ti događaji uključuju utvrđivanje fiksnih radnih sati, plaćanje prekovremenih sati, godišnje odmone, minimalne dohotke, dijeljenje profita, sudjelovanje radnika u upravljanju, zabrana samovoljnog otkaza, socijalna sigurnost, pravo na štrajk, i ostale događaje koji uključeni u radni kod gotovo svih suvremenih legislatura. Promjene u području vlasništva, kao što su provođenje zakona koji prenose privatno vlasništvo na državu i zakona koji ograničavaju prihode nisu ništa manje važne. Unatoč tim znatnim razvojem u povijesti ekonomije, u osnovi još postoji problem, iako je umanjen u odnosu na prošla stoljeća, kroz poboljšanja, usavršavanja i razvoje koji su radnicima donijeli mnoge beneficije.

Međutim, ekonomski problem u svijetu još uvijek ostaje neriješen. Pokušaji rješavanja ciljani na vlasništvo nisu uspjeli u rješavanju problema proizvođača. Oni još uvijek zarađuju samo plaću, unatoč državnom vlasništvu, koje može varirati od ekstremno desnog, ekstremno lijevog do centra političkog spektra.

Pokušaji poboljšavanja plaća jednako su važni kao i oni koji su bili usmjereni na prijenos vlasništva. Uoči Industrijske revolucije pregovori o plaćama osigurali su radnicima određene privilegije koje su bile garantirane legislaturom i zaštićene sindikalnim organizacijama. Kako je vrijeme prolazilo, radnici, tehničari i administracija su izborili određena prava na koja prije nisu imali pravo. Međutim, u stvarnosti, ekonomski problem još uvijek postoji.

Pokušaji rješavanja problema usmjereni na plaće bili su reformatorski, ali nisu uspjeli ponuditi rješenje. Bili su više milostinja, nego što su prepoznavali prava radnika. Zašto radnici primaju plaću? Zato što provode proizvodni proces za dobrobit drugih koji ih zapošljavaju da proizvedu određeni proizvod. U ovom slučaju oni ne konzumiraju proizvod koji proizvode; naprotiv, prisiljeni su prepustiti taj proizvod za plaću. Iz toga proizlazi zdravorazumsko pravilo: oni koji

proizvode, konzumiraju. Oni koji zarađuju plaću, koliko god da su te plaće poboljšane, su vrsta robova.

Oni koji zarađuju plaću su samo robovi svojim gospodarima koji ih unajmljuju. Oni su privremeni robovi, te njihovo ropstvo traje onoliko dugo koliko rade za plaću od poslodavca, bilo da su to pojedinci ili država. Odnos radnika s vlasnicima ili proizvodnim sektorom, i s njihovim vlastitim interesima, sličan je u svim prevladavajućim uvjetima u današnjem svijetu, bez obzira na to da li je vlasništvo desno ili lijevo. Čak i ustanove u javnom vlasništvu radnicima isplaćuju plaće, kao i druga socijalna davanja, slično kao što bogati vlasnici ekonomskih ustanova poklanjaju milostinju onima koji rade za njih.

Za razliku od privatnih ustanova u kojima prihod ide vlasniku, tvrdnja da prihod od javnih ustanova ide društvu, uključujući i radnicima, istinita je samo ako uzmemo u obzir generalnu dobrobit društva, ali ne i privatnu dobrobit radnika. Nadalje, trebali bismo pretpostaviti da politička vlast koja kontrolira vlasništva pripada svim ljudima, a provodi se kroz Narodne konferencije i Narodne odbore, a ne jednoj klasi, jednoj stranci, nekoliko stranaka, jednoj sekci, plemenu, obitelji, pojedincu ili bilo kojem obliku predstavničke vlasti. Ukoliko to ne uspije, ono što radnici direktno dobivaju s obzirom na njihove interese je vrsta plaće, postotak profita ili socijalna davanja, a to je isto što radnici dobivaju u privatnim korporacijama. U oba slučaja proizvođači zarađuju plaću, unatoč razlici u vlasništvu. Stoga promjena vlasništva nije riješila problem proizvođačevih prava da ima direktnu korist od onog što proizvodi, a ne da korist dobiva kroz društvo ili plaću. Dokaz toga je činjenica da proizvođači još uvijek zarađuju plaću unatoč promjeni stanja u vlasništvu.

Krajnje rješenje leži u napuštanju sustava plaća, emancipaciji ljudi i povratku prirodnim zakonima koji su određivali odnose prije pojave klasa, oblika vlasti i umjetno stvorenih zakona. Ta prirodna pravila su jedino mjerilo za upravljanje ljudskim odnosima.

Prirodna pravila proizvode prirodni socijalizam koji se zasniva na jednakosti među komponentama ekonomske proizvodnje, te održavaju javnu potrošnju jednakom prirodnoj proizvodnji između pojedinaca. Eksploatacija čovjeka po čovjeku, te bogatstvo pojedinaca koje premašuje njihove potrebe je ukazuje na udaljavanje od prirodnih pravila i na početak iskrivljavanja i korupcije u životu ljudskih zajednica. Oglašava se početak eksploatacijskog društva.

Ako analiziramo faktore ekonomske proizvodnje od antike do danas uvijek nalazimo da se u svojoj biti sastoje od određenih

osnovnih proizvodnih komponenti, tj. sirovina, sredstava za proizvodnju i proizvođača. Prirodno pravilo jednakosti nalaže da svaka od tih komponenti dobiva udio proizvodnje. Proizvodnja se ne može ostvariti bez esencijalne uloge svake od navedenih komponenti, te stoga mora biti jednako raspodijeljena među njima. Nadmoć jedne od njih krši prirodno pravilo jednakosti i postaje nasrtaj na prava drugih. Zbog toga svaka od njih mora dobiti jednaki dio, bez obzira na broj komponenti uključenih u proizvodni proces. Ako postoje dvije komponente svaka dobiva polovicu proizvodnje; ako ih je tri, dobivaju trećinu. Primjenom ovog prirodnog pravila i na antičke i na moderne situacije dolazimo do sljedećeg. U fazi manufaktura proizvodni proces bio je rezultat sirovina i rada proizvođača. Kasnije su procesu dodana nova sredstva proizvodnje. Životinje, koje su se koristile kao jedinice snage, predstavljaju dobar primjer. Postepeno su strojevi zamijenili životinje, vrste i količine sirovina mijenjale su se iz jednostavnih i jeftinih u skupe i kompleksne. Isto tako neobrazovani radnici postali su obrazovani radnici i inženjeri; prijašnji veliki broj radnika zamijenjen je s nekoliko specijaliziranih tehničara. Unatoč činjenici da su se komponente kvalitativno i kvantitativno promijenile, njihova esencijalna uloga u proizvodnji je ostala nepromijenjena. Na primjer, iz željezne rude, komponente proizvodnje u prošlosti i u sadašnjosti, kovači su proizvodili noževe, sjekire, koplja, itd. Istu željeznu rudu danas obrađuju inženjeri i tehničari koristeći talioničke peći i proizvodeći sve vrste strojeva, motora i vozila. Životinja – konj, mula, deva, i slično – koja je bila komponenta proizvodnje je zamijenjena tvornicama i ogromnim strojevima. Proizvodnja koja se temeljila na primitivnim alatima sada se zasniva na sofisticiranim tehničkim instrumentima. Unatoč tim velikim promjenama komponente prirodne proizvodnje ostaju iste. Ta konzistentnost neizbježno dovodi do povratka na razumna prirodna pravila kako bi se riješili ekonomski problemi koji su rezultat svih povijesnih pokušaja formuliranja rješenja koja ignoriraju ta pravila.

Sve prethodne povijesne teorije su se ekonomskim problemima bavile ili iz kuta vlasništva nad proizvodnim komponentama ili plaće za proizvodnju. Nisu uspjele riješiti stvarni problem; problem proizvodnje same. Stoga je najvažnija karakteristika ekonomskog reda koji prevladava u današnjem svijetu sustav plaća koji radnicima uskraćuje prava na proizvod koji proizvode, bilo za društvo bilo za privatnu ustanovu.

Industrijska proizvodnja se sastoji od materijala za proizvodnju, strojeva i radnika. Proizvodnja je postignuta na način da radnici proizvode materijale koristeći strojeve. Stoga proizvedena dobra ne bi bila spremna za korištenje i konzumaciju da nisu prošla kroz proizvodni proces koji je zahtijevao sirovine, tvornice i radnike. Očito je da tvornica bez sirovina ne može proizvoditi, a bez tvornice sirovine ne mogu biti prerađene u proizvode. Isto tako, bez radnika tvornice prestaju proizvoditi. Stoga su sva tri faktora jednako bitna za proces proizvodnje, i bez njih proizvodnja ne može postojati. Niti jedna od ovih komponenti ne može biti zamijenjena nekom drugom. Zbog toga prirodno pravilo nalaže da svaka komponenta dobije jednaki dio koristi od proizvodnje. Nije bitna samo tvornica već i oni koji konzumiraju njene proizvode. Isto se može primijeniti na procese poljoprivredne proizvodnje koji rezultiraju iz samo dvije komponente: čovjeka i zemlje. Proizvod se mora jednako raspodijeliti na dva dijela u skladu s brojem proizvodnih komponenti. Nadalje, ako se u procesu koristi bilo koji dodatni način, mehanički ili neki drugi, proizvodnja mora biti jednako raspodijeljena na tri dijela: zemlju, radnika i sredstva proizvodnje. Slijedom toga javlja se socijalistički sustav prema kojem prirodna pravila upravljaju svim proizvodnim procesima.

Proizvođači su radnici; nazivaju se proizvođačima jer pojam "radnik" više nije ispravan. Tradicionalna definicija se mijenja jer radnici prolaze kvalitativne i kvantitativne promjene. Radnička klasa nestaje proporcionalno s napretkom znanosti i tehnologije.

Rad koji je nekad obavljao veći broj radnika sada obavlja jedan stroj. Rukovanje strojem zahtijeva manji broj radnika; to je donijelo kvantitativnu promjenu u radnoj snazi, dok je zamjena fizičke snage tehničkim vještinama donijela kvalitativne promjene u radnoj snazi.

Radna snaga je postala komponenta proizvodnog procesa. Kao rezultat tehničkog napretka veliki broj neobrazovanih radnika zamijenjen je ograničenim brojem tehničara, inženjera i znanstvenika. Slijedom toga radnički sindikati će nestati i biti zamijenjeni sindikatima inženjera i tehničara. Znanstveni napredak je nepovratni dobitak za čovječanstvo. Zahvaljujući tom procesu eliminirat će se nepismenost, a neobrazovani radnici će postati privremeni fenomen osuđen na postepeno nestajanje. Međutim, čak i ovim novim uvjetima, osobe će uvijek ostati osnovna komponenta proizvodnog procesa.

Potreba

Sloboda ljudskog bića nije potpuna ako su njegove potrebe kontrolirane od strane drugih, jer potrebe mogu voditi do porobljavanja jedne osobe od strane druge. Nadalje, potreba uzrokuje eksploataciju. Potreba je pravi problem, a konflikt nastaje kada jedna osoba kontrolira potrebe druge.

Stanovanje

Stanovanje je esencijalna potreba i za pojedince i za obitelji, i ne bi smjela biti u vlasništvu drugih. Život u tuđoj kući, bilo da se plaća najamnina ili ne, kompromitira slobodu. Pokušaji raznih zemalja da riješe problem stanovanja nisu ponudili konačno rješenje jer takvi pokušaji nisu za cilj ni imali konačno rješenje – potrebu da ljudi budu vlasnici stana – već su nudili smanjivanje, povećanje ili standardizaciju najamnine, bilo da se najamnina plaća privatnom ili javnom poduzeću. U socijalističkom društvu nitko, uključujući i samo društvo, nema pravo kontrolirati potrebe ljudi. Nitko nema pravo posjedovati dodatnu kuću za svrhu iznajmljivanja jer je ta dodatna kuća, u stvari, potreba nekog drugog. Nabavljanje dodatne kuće u tu svrhu je početak kontroliranja potreba drugih, a “sloboda je latentna u potrebi”.

Prihod

Prihod je imperativna čovjekova potreba. U socijalističkom društvu prihod ne bi smio biti u obliku plaće iz bilo kojeg izvora ili milostinje od bilo koga. U ovom društvu ne postoje oni koji zarađuju plaću, već samo partneri. Nečiji prihod je privatna stvar i trebao bi biti privatna stvar kojom se zadovoljava nečija potreba ili udio u proizvodnom procesu u kojem je netko esencijalna komponenta. Prihod ne bi smio biti plaća u zamjenu za proizvodnju.

Prijevozna sredstva

Prijevoz je također potreba i pojedinca i obitelji. Nitko ne bi smio biti vlasnik prijevoza. U socijalističkom društvu niti jedna osoba nema pravo posjedovanja prijevoznih sredstava za svrhu iznajmljivanja, jer to također znači kontroliranje potreba drugih.

Zemlja

Zemlja nije ničije vlasništvo. Svatko ima pravo korištenja zemlje za obradu, ispašu i rad dok god on i njegovi nasljednici žive na njoj – da bi zadovoljili svoje potrebe, ali bez zapošljavanja drugih s ili bez plaće. Kad bi zemlja bila privatno vlasništvo samo živuću bi mogli imati udio u vlasništvu.

Zemlja je trajna, a oni koji od nje imaju koristi tijekom vremena prolaze promjene u profesijama, sposobnostima i življenju.

Težnja novog socijalističkog društva je stvaranje društva koje je sretno jer je slobodno. To se može postići samo zadovoljavanjem čovjekovih materijalnih i duhovnih potreba, a to dolazi kroz oslobađanje potreba od kontrole drugih. Zadovoljavanje tih potreba mora biti postignuto bez eksploatacije ili porobljavanja drugih; inače su težnje novog socijalističkog društva kontradiktorne.

Stoga građanin ovog novog društva osigurava svoje materijalne potrebe ili kroz samozapošljavanje ili partnerstvom u ustanovama u zajedničkom vlasništvu, ili pružanjem javnih usluga društvu koje zauzvrat zadovoljavanju njegove materijalne potrebe.

Ekonomska aktivnost novog socijalističkog društva je produktivna i usmjerena na zadovoljavanje materijalnih potreba. To nije neproduktivna aktivnost niti je ona koja zahtijeva profit koji premašuje zadovoljavanje takvih potreba. Prema novoj socijalističkoj osnovi to je neprihvatljivo. Legitimna svrha privatnih ekonomskih aktivnosti je zadovoljavanje potreba jer je bogatstvo svijeta, kao i ono svakog pojedinog društva, konačno u svakoj fazi. Nitko nema pravo poduzimati ekonomske aktivnosti u kojima se može steći bogatstvo koje prevazilazi potrebe. Akumulacija takvog bogatstva je ustvari uskraćivanje prava drugih. Jedino pravo je pravo na štednju iz vlastite proizvodnje ali ne zapošljavanjem drugih, ili na štednju na uštrb vlastitih potreba, a ne potreba drugih. Ako se dozvoli da se ekonomska aktivnost proširi van količine potrebne za zadovoljavanje potreba, neki će nakupiti više sredstava nego što im treba, a drugi će biti uskraćeni. Uštede koje su veće od potrebnih su dio ukupnog društvenog bogatstva koji pripada nekom drugom. Dozvoljavanje privatnoj ekonomskoj aktivnosti

da nakuplja bogatstvo koje prelazi potrebe i zapošljavanje drugih za zadovoljavanje vlastitih potreba i više, ili da se osigura štednja, je bit eksploatacije.

Rad za plaću, osim što predstavlja porobljavanje, kao što je već spomenuto, ne potiče radnika na poboljšanje jer on samo zarađuje plaću, a nije partner u poslu. Samozaposlene osobe su nesumnjivo posvećene svom poslu jer njime zadovoljavaju svoje materijalne potrebe. Isto tako, oni koji radu u kolektivnoj ustanovi su posvećeni svom poslu jer imaju partnerski odnos, a svoje materijalne potrebe zadovoljavaju iz proizvodnje. S druge strane, tko god radi za plaću nema puno motivacije za rad.

Rad za plaću nije uspio riješiti problem motivacije za povećanje i razvoj proizvodnje. Bilo da se radi o pružanju usluga ili proizvodnji dobara rad za plaću se konstantno pogoršava jer ga obavljaju nemotivirani plaćeni radnici.

PRIMJERI RADA ZA PLAĆU: ZA DRUŠTVO, PRIVATNA PODUZEĆA I SAMOZAPOSLENJE:

Prvi primjer:

(a) Radnik proizvede deset jabuka za društvo. Društvo mu za rad plati jednom jabukom i to u potpunosti zadovoljava njegove potrebe.

(b) Radnik proizvede deset jabuka za društvo. Društvo mu za rad plati jednom jabukom, što ne zadovoljava njegove potrebe.

Drugi primjer:

Radnik proizvede deset jabuka za drugu osobu i dobije plaću koja je niža od cijene jedne jabuke.

Treći primjer:

Radnik proizvede deset jabuka za sebe.

Zaključak:

U prvom primjeru (a), budući da je plaća radnika ograničena na jednu jedinicu koja zadovoljava njegove potrebe, radnik nije motiviran da poveća proizvodnju. Stoga je radna snaga koja radi za društvo psihološki apatična.

(b) Radnik nije motiviran ni za samu proizvodnju jer iz plaće ne može zadovoljiti svoje potrebe. Međutim, nastavlja raditi i bez motivacije jer je, kao i svi članovi društva, prisiljen pristajati na radne uvjete u društvu.

U drugom primjeru radnik u biti radi da bi primio plaću, a ne da bi proizvodio. Budući da plaća ne može zadovoljiti njegove potrebe može ili potražiti drugog gospodara koji će mu dati bolju cijenu za njegov rad, ili je prisiljen, zbog preživljavanja, ostati gdje je.

U trećem primjeru jedino je samozaposleni radnik onaj koji dobrovoljno i željno proizvodi.

U socijalističkom društvu ne postoji mogućnost da privatna proizvodnja proizvodi više nego što je potrebno za zadovoljavanje potreba jer nije dozvoljeno zadovoljavanje potreba na račun drugih ili koristeći druge. Osim toga, socijalističko ustrojstvo radi samo na zadovoljavanju potreba društva. Prema tome, treći primjer pokazuje zdravu osnovu svoje ekonomske proizvodnje.

Međutim, u svim primjerima, čak i lošima, proizvodnja je povezana s preživljavanjem. Dokaz za to je da su radnici, čak i u kapitalističkim društvima u kojima se proizvodnja akumulira i širi u rukama samo nekoliko vlasnika koji ne rade, već eksploatiraju rad drugih, ipak prisiljeni proizvoditi da bi preživjeli. Međutim, ZELENA KNJIGA ne samo da rješava problem materijalne proizvodnje već i pruža cjelovito rješenje za probleme s kojima se ljudska društva suočavaju, kako bi pojedinci bili u potpunosti oslobođeni, materijalno i duhovno, kao bi postigli sreću.

Ostali primjeri:

Ako pretpostavimo da je bogatstvo društva deset jedinica, a broj stanovnika tog društva deset osoba, tada je udio svake osobe jedna desetina od ukupno jedne jedinice po osobi. Ako neki članovi ovog društva dobiju više nego jednu jedinicu svaki, tada određeni broj osoba ne dobije ništa. Njihov udio bogatstva njihovog društva dobiva netko drugi. Odatle i postojanje bogatih i siromašnih u eksploatacijskom društvu. Pretpostavimo također da pet članova tog društva svaki posjeduje po dvije jedinice. U takvom slučaju pravo na društveno bogatstvo uskraćeno je polovici društva, jer ono što bi trebalo pripadati njima pripada drugima.

Ako pojedinac u tom društvu treba samo jednu jedinicu društvenog bogatstva za zadovoljavanje potreba onda oni koji posjeduju više od jedne jedinice uskraćuju prava ostalim članovima društva. Budući da je jedna jedinica sve što je potrebno za zadovoljavanje potreba pojedinca, dodatne jedinice su prisvojene u svrhu štednje. To se može postići samo na uštrb potreba drugih; prisvajanjem tuđih udjela u bogatstvu. To je razlog za postojanje onih koji gomilaju, a ne troše; onih koji štede preko potrebnog za zadovoljavanje vlastitih potreba; i onih koji prose i uskraćena su im prava na društveno bogatstvo i ne pronalaze dovoljno za sebe. To su činovi pljačke i krađe, ali prema nepravednim i eksploatacijskim pravilima takvog društva, to se radi legitimno i otvoreno.

Svaki višak preko potrebnog za zadovoljenje potreba bi trebao pripadati svim članovima društva. Pojedinci, međutim, imaju pravo na štednju od dijela koji im pripada, budući da je

gomilanje bogatstva koje prelazi zadovoljavanje potreba ono što čini nasrtaj na javno bogatstvo.

Poduzetni i talentirani u društvu nemaju pravo, kao rezultat ove prednosti, uzimati udjele drugih. Svoje talente mogu koristiti da zadovolje vlastite potrebe i od toga i uštede. Kao bilo koji drugi član društva, stari i mentalno i fizički uskraćeni trebaju dobiti svoj dio društvenog bogatstva.

Društveno bogatstvo može kroz ustanove za nabavu pružati određenom broju ljudi pomoć u zadovoljavanju potreba na dnevnoj bazi. Svaka osoba ima pravo štedjeti od te pomoći koliko želi, tj. konzumirati ili spremati onoliko koliko odluči, koristeći u tu svrhu svoje talente i vještine. Međutim, oni koji svoje talente koriste za prekomjerno gomilanje iz "ustanova za nabavu" su nesumnjivo lopovi. Prema tome, oni koji svoje vještine koriste za gomilanje prekomjernog bogatstva u stvari ugrožavaju javna prava, tj. društveno bogatstvo koje je kao ustanova za nabavu iz danog primjera.

Nejednakost u bogatstvu pojedinaca se u novom socijalističkom društvu ne tolerira, osim kod onih koji društvu pružaju određene usluge za koje im se isplaćuje iznos u skladu s pruženim uslugama. Pojedini udjeli razlikuju se samo prema količini proizvodnje ili javnih usluga. Povijesno gledajući, ljudsko iskustvo je provelo novi eksperiment u jedinstvenom pokušaju kulminacije osobne borbe za slobodu, za postizanje sreće kroz zadovoljavanje vlastitih potreba, za obranu od eksploatacije od strane drugih, ukidanje tiranije i pronalaženje metode ravnopravne podjele društvenog bogatstva bez eksploatacije drugih ili ugrožavanja njihovih potreba. To je teorija ispunjavanja potreba za emancipacijom čovječanstva.

Novo socijalističko društvo je dijalektički rezultat neravnopravnih odnosa koji prevladavaju u današnjem svijetu. Novo socijalističko društvo će uvesti prirodno rješenje – privatno vlasništvo za zadovoljavanje vlastitih potreba bez eksploatacije, i društveno vlasništvo u kojem su proizvođači partneri koji zamjenjuju privatna poduzeća koja se baziraju na radu drugih bez uvažavanja njihovog prava na pravedni dio proizvoda. Tko god posjeduje kuću u kojoj netko stanuje, vozilo u kojem se netko vozi ili prihod od kojeg netko živi, posjeduje i njegovu slobodu, u cijelosti ili djelomično. Sloboda je nedjeljiva. Da bi ljudi bili sretni moraju biti slobodni, a da bi bili slobodni moraju imati mogućnost zadovoljavanja vlastitih potreba. Tko god je u posjedu sredstava za zadovoljavanje vaših potreba kontrolira vas ili vas eksploatira, i može vas porobiti unatoč legislaturi koja nalaže drugačije.

Osnovne i osobne materijalne ljudske potrebe počinju s hranom, stanovanjem, odijevanjem i prijevozom, te se moraju smatrati privatnim i svetim, a njihovo zadovoljavanje ne smije ovisiti o zakupu.

Zadovoljavanje tih potreba kroz unajmljivanje daje originalnom vlasniku pravo da se miješa u vaš privatni život i da kontrolira vaše osnovne potrebe, čak i ako je originalni vlasnik društvo. Originalni vlasnik može uzurpirati vašu slobodu i oduzeti vašu sreću. Upletanja originalnog vlasnika mogu uključivati zapljenu vaše odjeće, i ostaviti vas nage na ulici. Slično tome, vlasnik prijevoznih sredstava vas može ostaviti na pločniku, a vlasnik vaše kuće vas može učiniti beskućnikom.

Osnovne ljudske potrebe se ne mogu regulirati pravnim ili administrativnim procedurama. One u svojoj osnovi moraju biti usađene u društvo u skladu s prirodnim pravilima.

Cilj socijalističkog društva je sreća ljudskog bića koja se ne može postići drugačije osim uspostavom materijalne i duhovne slobode pojedinca. Postizanje slobode ovisi o privatnom i svetom zadovoljenju čovjekovih potreba. Nečije potrebe ne smiju biti pod dominacijom drugih i niti jedan društveni entitet ih ne smije prigrabiti, inače se živi u nesigurnosti. Uskraćivanje sredstava za ispunjavanje potreba ugrožava slobodu jer u nastojanju zadovoljavanja osnovnih potreba može se postati meta upletanja vanjskih sila.

Transformacija postojećih društava u kojima radnici zarađuju plaću u društva u kojima su radnici ravnopravni partneri je neminovna, jer je dijalektički rezultat današnjih kontradiktornih ekonomskih teorija. Također je dijalektički rezultat nepravednog odnosa koji se zasniva na sustavu plaća. Do sada niti jedan od tih problema nije razriješen.

Antagonistička sila radničkih sindikata u kapitalističkom svijetu sposobna je zamijeniti kapitalistička društva plaća društvom partnerstva. Mogućnost socijalističke revolucije započinje radničkim preuzimanjem udjela u proizvodnji. Slijedom toga, ciljevi radničkih štrajkova će se promijeniti iz zahtjeva za povećanjem plaća u zahtjeve za kontrolom vlastitog udjela u proizvodnji. Pod vodstvom ZELENE KNJIGE to će se prije ili kasnije dogoditi. Konačni korak je postizanje novog socijalističkog društva iz kojeg će nestati profit i novac. Društvo će postići punu efikasnost; materijalne društvene potrebe će biti zadovoljene. U ovoj završnoj fazi nestat će profit, ako i potreba za novcem.

Priznavanje profita je priznavanje eksploatacije, jer profit nema ograničenja. Dosadašnji pokušaji ograničavanja profita

raznim sredstvima bili su reorganizacijski, ne radikalni, i namjera im je bila zabranjivanje eksploatacije čovjeka po čovjeku. Konačno rješenje leži u iskorjenjivanju profita, ali budući da je profit dinamična sila ekonomskog procesa, eliminiranje istog nije stvar odluke, već rezultat evolucije socijalističkog procesa. Rješenje se može postići kada se postigne zadovoljavanje materijalnih potreba društva. Rad na povećanju profita će sam dovesti do njegovog konačnog iskorjenjivanja.

Kućna posluga

Kućni sluge, plaćeni ili neplaćeni, su vrsta robova. Oni su robovi modernog doba.

Budući da se novo socijalističko društvo zasniva na partnerstvu, a ne na sustavu plaća, prirodna socijalistička pravila se ne odnose na kućnu poslugu jer oni ne proizvode, već pružaju usluge. Usluge ne proizvode opipljive materijalne proizvode i ne mogu se podijeliti na dijelove u skladu s prirodnim socijalističkim pravilom.

Kućni sluge nemaju izbora nego raditi za plaću, ili u najgorim slučajevima, i bez plaće. Budući da su radnici za plaću vrsta robova, a njihovo robovanje postoji onoliko dugo koliko rade za plaću, kućni sluge, čija je pozicija niža od radnika za plaću u ekonomskim ustanovama i korporacijama, imaju još veću potrebu da se emancipiraju od društva plaćenika i društva robova.

Kućna posluga je fenomen usporediv s ropstvom.

Treća univerzalna teorija objavljuje emancipaciju od okova nepravde, despotizma, eksploatacije i ekonomske i političke hegemonije, u svrhu uspostave društva svih ljudi u kojem su svi slobodni i jednako dijele ovlasti, bogatstvo i oružje. Tada će sloboda pobijediti definitivno i univerzalno.

ZELENA KNJIGA masama koje rade kao plaćenici i domaća posluga ukazuje na put oslobođenja kojim bi ljudska bića mogla postići slobodu. Borba za oslobođenje kućne posluge od ropstva i pretvaranje ropstva u partnerstvo, u kojem materijalna proizvodnja može biti podijeljena na neophodne osnovne komponente, je neizbježan proces. Kućanstva trebaju biti uslužena od strane svojih ukućana. Osnovne kućanske usluge ne bi trebali obavljati sluge, plaćene ili neplaćene, već zaposlenici koji mogu biti unaprijeđeni u pružanju usluga i imati socijalnu i materijalnu korist, kao što imaju bilo koji drugi javni zaposlenici.

3. dio

Socijalna osnova Treće univerzalne teorije

Socijalna osnova Treće univerzalne teorije

Socijalni faktor, nacionalni faktor, je dinamična sila ljudske povijesti. Socijalna povezanost koja povezuje ljudske zajednice, od obitelji do plemena do nacije, je osnova povijesnog kretanja.

Povijesni heroji su, po definiciji, oni koji su se za nešto žrtvovali. Ali za što? Žrtvovali su se za druge, ali koje druge? One s kojima održavaju vezu. Prema tome, odnos između pojedinca i grupe je društveni odnos koji upravlja ljudskim međudjelovanjem. Nacionalizam je, stoga, osnovica pojave neke nacije. Društvena pitanja su stoga nacionalna, a nacionalni odnos je društveni. Društveni odnos proizlazi iz društva, tj. odnos između članova jedne nacije. Društveni odnos je stoga nacionalni odnos, a nacionalni je društveni odnos. Čak i ako su malobrojne, zajednice ili grupe čine jednu naciju neovisno o pojedinačnim odnosima između njenih članova. Ono što se ovdje smatra za zajednicu je ono što je trajno zbog zajedničkih nacionalnih veza koje njome upravljaju.

Povijesni pokreti su masovni pokreti, tj. pokret jedne grupe koji je u njenom interesu razlikovao se od interesa drugih zajednica. Te razlike ukazuju na društvene karakteristike koje povezuju zajednicu. Masovni pokreti su neovisni pokreti za obranu identiteta grupe koju je pokorila ili ugrožavala druga grupa.

Borba za vlast se vodi unutar same grupe sve do razine obitelji, kao što je objašnjeno u 1. dijelu ZELENE KNJIGE: Politička os Treće univerzalne teorije. Grupni pokret je nacionalni pokret za vlastite interese. Po prirodi svojih nacionalnih struktura svaka grupa ima zajedničke društvene potrebe koje moraju biti kolektivno zadovoljene. Te potrebe nipošto nisu individualističke; one su kolektivne potrebe, prava, zahtjevi ili ciljevi nacije koji su povezani jednim etosom. Zato se ti pokreti nazivaju nacionalnim pokretima. Suvremeni nacionalni oslobodilački pokreti su društveni pokreti; neće završiti prije nego što se sve grupe oslobode dominacije druge grupe. Svijet trenutno prolazi kroz jedan od redovitih povijesnih ciklusa, tj. kroz društvenu borbu za podršku nacionalizmu.

U svijetu čovjeka to je povijesna, kao i društvena stvarnost. To znači da je nacionalna borba – društvena borba – osnova povijesnog kretanja. Jača je od svih drugih faktora budući da je prirodna za ljudske grupe; prirodna je za nacije; prirodna je za život sami. Druge životinje, osim čovjeka, žive u grupama. Baš kao što je zajednica osnova za preživljavanje svih grupa životinjskog kraljevstva, tako je nacionalizam osnova za preživljavanje nacija.

Nacije čije je nacionalizam uništen osuđene su na propast. Manjine, koje su jedan od glavnih političkih problema u svijetu, rezultat su toga. To su nacije čiji nacionalizam je uništen i koje su zbog toga razorene. Društveni faktor je, prema tome, faktor života – faktor preživljavanja. To je unutarnji impuls za preživljavanjem jedne nacije.

Nacionalizam u ljudskom svijetu i grupni instinkt u životinjskom kraljevstvu su kao gravitacija u domeni materijalnih i nebeskih tijela. Kad bi sunce izgubilo svoju gravitaciju njegovi plinovi bi eksplodirali i njegovo jedinstvo bi prestalo postojati. U skladu s tim, jedinstvo je osnova za preživljavanje. Faktor jedinstva u nekoj grupi je društveni faktor; u slučaju čovjeka, nacionalizam. Zbog tog razloga se ljudske zajednice bore za svoje nacionalno jedinstvo, osnovu za preživljavanje.

Nacionalni faktor, društvena povezanost, automatski nagoni nacije na preživljavanje, na isti način kao što gravitacija nekog objekta drži sve na okupu. Razlaganje i raspršivanje atoma u atomskoj bombi je rezultat eksplozije jezgre, koja je fokus gravitacije za čestice koje je okružuju. Kada se uništi faktor jedinstva u tim sustavima, i izgubi se gravitacija, svaki atom se zasebno raspršuje. To je priroda materije. To je utvrđeni prirodni zakon. Ne obraćati pozornost na njega, ili djelovati protiv njega, štetno je za život. Slično tome, čovjekov život je oštećen kada prestane obraćati pozornost na nacionalizam – društveni faktor – jer je to gravitacija grupe, tajna njenog preživljavanja. Samo je religijski faktor suparnik društvenom faktoru u utjecaju na jedinstvo grupe. Religijski faktor može podijeliti nacionalnu grupu ili ujediniti grupe različitih nacionalnosti; međutim, društveni faktor će vremenom prevladati. To se događalo kroz čitavu povijest. Povijesno gledano, svaka je nacija imala religiju. To je bilo harmonično. Međutim, s vremenom su se pojavile razlike koje su postale pravi uzroci konflikata i nestabilnosti u životima ljudi.

Čvrsto je pravilo da svaka nacija treba imati religiju. Drugaćiji način nije normalan. Takva abnormalnost stvara nezdravu situaciju koja postaje stvarni razlog za svađe unutar

jedne nacionalne grupe. Nema drugog rješenja osim bivanja u harmoniji s prirodnim pravilom, tj. svaka nacija ima jednu religiju. Kada je društveni faktor kompatibilan s religijskim faktorom prevladava harmonija, a život zajednica postaje stabilan, jak i dobro se razvija.

Brak je proces koji može pozitivno ili negativno utjecati na društveni faktor. Iako su, na prirodnoj osnovi slobode, i muškarac i žena slobodni prihvatiti ili odbiti nekoga, brak unutar grupe, u svojoj prirodi, jača jedinstvo i donosi kolektivni rast u skladu s društvenim faktorom.

Obitelj

Pojedincu je obitelj važnija od države. Čovječanstvo pojedinca prepoznaje kao ljudsko biće, a pojedinac prepoznaje obitelj, koja je njegova kolijevka, njegovo porijeklo, kao svog društvenog pokrovitelja. Prema zakonu prirode ljudska rasa je i pojedinac i obitelj, ali nije država. Ljudska rasa nema odnos niti bilo što drugo s državom, koja je umjetni politički, ekonomski, a ponekad i vojni, sustav. Obitelj je kao biljka, s granama, stabljikama, lišćem i cvjetovima. Kultiviranje prirode u farme i vrtove je umjetni proces koji za samu biljku nema važnosti. Činjenica da određeni politički, ekonomski ili vojni faktor povezuje određeni broj obitelji u jednu državu nužno ne povezuje taj sustav ili njegovu organizaciju s čovječanstvom. Slično tome, bilo koja situacija, pozicija ili događaj koji rezultira razdvajanjem, propadanjem ili gubitkom obitelji je nehuman, neprirodan i opresivan, analogno bilo kojoj proceduri, mjeri ili akciji koja uništava biljku i njene grane, lišće i cvjetove.

Društva u kojima je ugroženo postojanje i jedinstvo obitelji iz bilo kojeg razloga, slična su poljima na kojima su biljke iskopane, osušene, zapaljane ili mrtve. Procvtetali vrt ili polje je ono na kojem biljke rastu, cvjetaju i prirodno se razmnožavaju. Isto vrijedi i za ljudska društva. Uspješno društvo je ono u kojem pojedinac prirodno raste unutar obitelji, a obitelj unutar društva. Pojedinac je povezan s većom obitelji čitavog čovječanstva kao što je list povezan s granom, ili grana sa stablom. Razdvojeni nemaju ni vrijednost ni život. Isto vrijedi i za pojedince koji se razdvoje od svoje obitelji – pojedinac bez obitelji nema vrijednost ni društveni život. Ako ljudsko društvo postigne razinu na kojoj pojedinac živi bez obitelji, postat će društvo lualica, bez korijena, kao umjetne biljke.

Pleme

Pleme je obitelj koja je narasla kao rezultat razmnožavanja. Iz toga proizlazi da je pleme uvećana obitelj. Slično tome, nacija je pleme koje je naraslo kroz razmnožavanje. Nacija je, stoga, uvećano pleme. Svijet je nacija koja se podijelila na razne nacije. Svijet je, stoga, uvećana nacija. Odnosi koji povezuju obitelj također povezuju i pleme, naciju, i svijet. Međutim, povećanjem broja ti odnosi slabe. Bit čovječanstva je nacija, bit nacije je pleme, a bit plemena je obitelj. Stupanj kvalitete odnosa smanjuje se proporcionalno s povećanjem veličine društvene jedinice. To je neporeciva društvena činjenica koju poriču samo oni koji je nisu svjesni.

Društvena povezanost, jedinstvo, intimnost i ljubav su jači na nivou obitelji nego na nivou plemena, jači su na nivou plemena nego na nivou nacije, te su jači na nivou nacije nego na nivou čitavog svijeta.

Prednosti, privilegije, vrijednosti i ideali koji se zasnivaju na društvenoj povezanosti postoje u slučajevima u kojima je ta povezanost prirodna i nesumnjivo jaka. Jači su na nivou obitelji nego na nivou plemena, jači su na nivou plemena nego na nivou nacije, i jači su na nivou nacije nego na nivou čitavog svijeta. Stoga su društvena povezanost, prednosti i ideali povezani s njima izgubljeni svaki put kada obitelj, pleme, nacija ili čovječanstvo nestanu. Zbog toga je za čovječanstvo jako važno da održava povezanost obitelji, plemena, nacije i svijeta kako bi se moglo imati koristi od prednosti, privilegija, vrijednosti i ideala koje se dobivaju iz solidarnosti, povezanosti, jedinstva, intimnosti i ljubavi obitelji, plemena, nacije i čovječanstva.

U društvenom smislu društvo obitelji je bolje od plemenskog, plemensko društvo je bolje od nacionalnog, a društvo nacija je bolje od svjetskog društva, u odnosu na zajedništvo, privrženost, solidarnost i prednosti.

Vrijednosti plemena

Budući da je pleme velika obitelj svojim članovima pruža uglavnom iste društvene koristi i prednosti koje i obitelj pruža svojim članovima, jer pleme je sekundarna obitelj. U kontekstu plemena treba naglasiti da se pojedinac može upuštati u čudna ponašanja, a to je nešto što ne bi mogao raditi unutar obitelji. Međutim, zbog malog obima obitelji ne provodi se neposredni nadzor, za razliku od plemena čiji članovi osjećaju da su pod stalnim nadzorom. U svjetlu toga pleme oblikuje uzorke ponašanja za svoje članove, što se razvija u društveno obrazovanje koje je bolje i plemenitije od bilo kojeg školskog obrazovanja. Pleme je društvena škola u kojoj se njegovi članovi odgajaju za prihvaćanje visokih ideala koji se razvijaju u uzorak ponašanja za čitav život. Ti uzorci automatski postaju ukorijenjeni kroz rast ljudskog bića, što nije slučaj u školskom obrazovanju čija učenja se formalno diktiraju te se postepeno gube s rastom pojedinca. To je zato što je formalno i obavezno i zato što su pojedinci svjesni da im se to diktira.

Pleme je prirodni društveni "pokrovitelj" za socijalnu sigurnost. Prema uvriježenim plemenskim tradicijama pleme svojim članovima pruža kolektivnu zaštitu u obliku kazni, osvete i obrane; tj. društvenu zaštitu. Krv je osnovni faktor u formiranju plemena, ali nije jedini jer je pripadnost također formativni faktor plemena. Prolaskom vremena nestaju razlike između krvnog i faktora pripadnosti, što čini da pleme postaje jedna društvena i fizička jedinica, iako u svojoj osnovi ostaje krvna jedinica.

Nacija

Nacija je nacionalni politički “pokrovitelj” pojedinca, šira je od društvenog “pokrovitelja” kojeg svojim članovima pruža pleme. Plemensko uređenje uništava nacionalizam jer plemenska odanost slabi nacionalnu vjernost i na tome se razvija. Na isti način obiteljska odanost se razvija na račun plemenske odanosti i slabi ju. Nacionalna odanost je ključna za naciju, ali je, u isto vrijeme, prijetnja čovječanstvu. Nacija u svjetskoj zajednici je slična obitelji u plemenu. Što se više sukobljavaju obitelji u plemenu i postaju fanatičnije, veća je prijetnja plemenu. Obitelj je ugrožena kada se njeni pojedini članovi sukobljavaju i vođeni su samo svojim osobnim interesima. Slično tome, ukoliko se plemena neke nacije sukobljavaju i vode samo vlastitim interesima, nacija je ugrožena. Nacionalni fanatizam se izražava u upotrebi sile protiv slabih nacija, ili nacionalnim napretkom na uštrb drugih nacija, što je loše za čovječanstvo. Međutim, jaki pojedinci s visokim stupnjem samopoštovanja i svjesnosti o vlastitim odgovornostima su korisni obitelji jednako kao što je jaka i poštovana obitelj, koja je svjesna svoje važnosti, društvena i materijalna korist za pleme. Napredna, produktivna i civilizirana nacija je jednako korisna za čitavi svijet. Nacionalna politička struktura je oštećena kada padne na niži društveni nivo, tj. na obitelj i pleme, i kada se pokušava prisvojiti njihove poglede.

Nacija je uvećana obitelj koja je prošla razdoblje plemena, te se kroz plemenske promjene razgranala iz jednog zajedničkog izvora. Također uključuje i one članove koji su se povezali s njenom sudbinom. Slično tome, obitelj izrasta u naciju samo nakon razdoblja plemena, kao i kroz proces povezivanja koji proizlazi iz interakcije između raznih zajednica u društvu. To se postiže kroz duže vremensko razdoblje. Iako tijekom vremena stvara nove nacije, također pomaže i u fragmentiranju starih. Zajedničko porijeklo i zajednička sudbina, kroz povezanost, su dvije povijesne osnove nacije, iako je porijeklo primarno, a povezanost sekundarna. Nacija se ne definira samo porijeklom, iako je ono njena osnova i početak. Uz porijeklo, nacija se formira i povezanošću ljudi tijekom povijesti koja navodi grupu

ljudi da žive na jednom području, stvaraju zajedničku povijest, formiraju jedno naslijeđe i suočavaju se s istom sudbinom. Nacija, bez obzira na krvnu povezanost, se formira kroz osjećaj pripadnosti i zajedničke sudbine. Ali, zašto je svijet svjedočio nestajanju velikih nacija koje su nestajale da bi napravile mjesta za uzdizanje novih nacija? Da li je razlog samo politički, bez povezanosti s društvenim aspektom Treće univerzalne teorije? Ili je razlog društveni, te time razumljiva tema ovog dijela ZELENE KNJIGE?

Da razložimo. Obitelj je neporecivo društvena struktura, a ne politička. Isto se primjenjuje i na pleme, zato što je pleme obitelj koja se reproducirala i povećala, kako bi postala mnogo obitelji. Jednako tako, nacija je pleme koje je naraslo i razgranalo se na mnogo plemena.

Nacija je također društvena struktura čija je poveznica nacionalizam; pleme je društvena struktura čija je poveznica plemenska pripadnost; obitelj je društvena struktura čija poveznica su obiteljske veze; a globalno društvo je društvena struktura čija je poveznica čovječanstvo. Ove činjenice su samorazumljive. Stoga postoje i političke strukture koje se sastoje od država koje tvore političku kartu svijeta. Ali, zašto se karta svijeta konstantno mijenja kroz vremenska razdoblja? Razlog je zbog toga što političke strukture mogu biti, a ne moraju, konzistentne s društvenim strukturama. Kada se politička struktura i društvena stvarnost podudaraju, kao što je slučaj u nacionalnoj državi, trajna je i nepromjenjiva. Ako se promjena nametne vanjskim kolonijalizmom ili unutarnjim kolapsom, ponovno se pojavljuje kao nacionalna borba, nacionalno oživljavanje ili nacionalno jedinstvo. Kada politička struktura obuhvaća više od jedne nacije, njena karta će biti razorena od strane svake nacije koje će dobivati neovisnost na osnovi vlastite nacionalne pripadnosti. Svijet je svjedočio carstvima koja su se raspadala jer su se sastojala od brojnih nacija. Kada se svaka nacija čvrsto drži svog nacionalnog identiteta i traži neovisnost, politička carstva se raspadaju, a njihove komponente se vraćaju svom društvenom porijeklu. Promatrano tijekom mnogih vremenskih razdoblja to postaje jasnije.

Ali, zašto su se ta carstva sastojala od različitih nacija? Odgovor je da država nije društvena struktura kao što su to obitelj, pleme i nacija, već je ona politički entitet kojeg je stvorilo nekoliko faktora, od kojih je najjednostavniji i najvažniji nacionalizam. Nacionalna država je jedini politički oblik koji je u skladu s prirodnom društvenom strukturom. Takva država je trajna, osim ako nije podvrgnuta tiraniji

drugog, jačeg nacionalizma, ili ako na njenu političku strukturu ne utječu društvene strukture u obliku plemena, klana ili obitelji. Politička struktura je ugrožena ukoliko postane podložna sektaškoj društvenoj strukturi obitelji, plemena ili sekte, te usvoji njihove karakteristike.

Formiranju države koja se razlikuje od osnovne, nacionalne države, pridonose religijski, ekonomski i vojni faktori. Zajednička religija, kao i zahtjevi za ekonomskim ili vojnim osvajanjima, mogu stvoriti državu koja obuhvaća nekoliko nacija. Prema tome, svijet može biti svjedok države ili carstva u nekom razdoblju, koje će se dezintegrirati u drugom razdoblju. Kada nacionalni duh postane jači od religijske odanosti, ili dođe do sukoba između različitih nacionalizama koji su udruženi na osnovi jedne religije, svaka nacija postaje neovisna i oporavlja se njezina društvena struktura. Takvo carstvo tada nestaje. Uloga religije ponovno izlazi na površinu kada se duh religije pokaže jačim od duha nacionalizma. Slijedom toga razni nacionalizmi se ujedinjuju pod pokroviteljstvom religije, sve dok se ponovo ne pojavi uloga nacionalizma, i tako dalje.

Sve države koje se, iz bilo kojeg razloga – religije, ekonomije, vojne snage ili umjetne ideologije, sastoje od više nacionalnosti bit će uništene nacionalnim sukobom sve dok svaka nacija ne dobije neovisnost, jer će društveni faktor neizbježno nadvladati politički faktor.

Unatoč političkim okolnostima koje diktiraju uspostavljanje države, osnova života pojedinaca je obitelj, koja se dalje širi na pleme, naciju, i konačno na čovječanstvo. Ključni faktor je društveni faktor. Nacionalizam je trajni faktor. Kako bi se odgojilo dobro obrazovano i prilagođeno ljudsko biće treba naglasiti društvenu stvarnost i obiteljsku skrb. Posebnu pozornost treba posvetiti plemenu kao društvenom “pokrovu” i prirodnoj društvenoj školi koja razvija svoje članove u fazi nakon obiteljske skrbi. Tada dolazi nacija. Pojedinac uči o društvenim vrijednostima uglavnom od obitelji i plemena koji sačinjavaju prirodnu društvenu strukturu, a koju nije stvorio određeni pojedinac. Skrb za obitelj je u interesu pojedinca, baš kao što je i skrb za pleme u interesu obitelji. pojedinca i nacije; to je dio nacionalnog identiteta. Društveni faktor, nacionalni faktor, je stvarna konstantna dinamička sila koja pogoni povijest.

Neuvažavanje nacionalne poveznice ljudskih zajednica i uspostavljanje političkog sustava koji je u suprotnosti s društvenom stvarnošću znači uspostavu privremene strukture koja će biti uništena kretanjem društvenih faktora u tim grupama, tj. nacionalnih integriteta i dinamike svake zajednice.

Te činjenice su utkane u živote čovječanstva i nisu samo intelektualne pretpostavke. Svaki pojedinac u svijetu bi trebao biti svjestan ove stvarnosti i raditi u skladu s njom, kako bi taj rad imao vrijednost. Kako bi se izbjegla odstupanja, neuređenost i šteta u životima ljudskih zajednica, koje bi bile posljedica nedostatka razumijevanja i poštovanja za ove principe ljudskog života, neophodno je spoznati ove dokazane stvarnosti.

Žena

Činjenica da su i muškarac i žena ljudska bića je neupitna. Iz toga slijedi, kao očita činjenica, da su muškarac i žena jednaki kao ljudska bića. Diskriminacija žena od strane muškaraca je besraman čin ugnjetavanja bez opravdanja, jer žena jede i pije kao što muškarac jede i pije; žena voli i mrzi ako što muškarac voli i mrzi; žena misli, uči i razumije kao što muškarac misli, uči i razumije. Žena, kao i muškarac, treba sklonište, odjeću i prijevoz; žena osjeća glad i žeđ kao i muškarac; žena živi i umire kao i muškarac.

Ali, zašto postoje muškarac i žena? Ljudsko društvo se ne sastoji samo od muškaraca ili samo od žena. Prirodno se sastoji od muškaraca i žena. Zašto nisu stvoreni samo muškarci? Zašto nisu stvorene samo žene? Uostalom, koja je razlika između muškaraca i žena, ili muškarca i žene? Zašto je bilo neophodno stvoriti muškarce i žene? Mora postojati prirodna potreba za postojanje muškarca i žene. Niti jedno od njih nije potpuno isto, a činjenica da postoje prirodne razlike između muškaraca i žena dokazana je postojanjem muškaraca i žena. To nužno znači da i za jedne i za druge postoji uloga koja ukazuje na razlike između njih. U skladu s tim moraju postojati i različiti prevladavajući uvjeti za svakog od njih, kako bi mogli igrati svoje prirodno različite uloge. Kako bismo shvatili te uloge moramo razumjeti razlike u naravima muškaraca i žena, tj. prirodnu razliku između njih.

Žene su ženke, a muškarci mužjaci. Prema ginekolozima, žene svaki mjesec imaju menstruaciju, a muškarci ne. Žena po svojoj prirodi prolazi kroz mjesečnicu. Kada žena nema menstruaciju znači da je trudna. Ako je trudna, zbog trudnoće otprilike godinu dana je manje aktivna, što znači da su sve njene prirodne aktivnosti do poroda znatno umanjene. Nakon poroda prolazi kroz period babinja. Budući da muškarci ne mogu zatrudnjeti ne prolaze kroz stanja kroz koja prolaze žene. Nakon poroda žena može dobiti dijete. Dojenje traje otprilike dvije godine. Dojenje znači da je žena toliko povezana s djetetom da se njene aktivnosti znatno smanjuju. Postaje direktno odgovorna za drugu osobu kojoj pomaže u biološkim funkcijama; bez te pomoći ta osoba bi umrla. S druge strane,

muškarac ne može zatrudnjeti niti dojeti. Kraj ginekološke tvrdnje!

Sve te urođene karakteristike čine razlike zbog kojih muškarci i žene nisu isti. Te karakteristike su stvarnost koja definira mužjake i ženke, muškarce i žene; dodjeljuju im različite uloge ili funkcije u životu. To znači da muškarci ne mogu zamijeniti žene u izvršavanju tih funkcija. Treba napomenuti da su te biološke funkcije veliki teret koji od žena zahtijeva napor i patnju. Međutim, bez tih funkcija koje izvršavaju žene, završio bi ljudski život. Iz toga slijedi da je to prirodna funkcija koja nije ni dobrovoljna ni prisilna. To je osnovna funkcija bez koje bi ljudski život u potpunosti prestao.

Namjerne intervencije u začeće stvaraju alternativu ljudskom životu. Dodatno, postoje djelomično namjerne intervencije u začeće, kao i u dojenje. Sve to tvori karike u lancu akcija koje su u suprotnosti s prirodnim životom, koje je izjednačeno s ubojstvom. Ako se žena ubije da bi spriječila začeće, porod i dojenje to ulazi u sferu namjerne, umjetne intervencije, koja je u suprotnosti s prirodom života sažetom u braku, začeću, dojenju i majčinstvu. Razlikuju se samo u stupnjevima.

Bez prirodne uloge žene u majčinstvu – dječji vrtići koji zamjenjuju majke – je početak gubljenja ljudskog društva i pretvaranja istog u biološko društvo s umjetnim načinom života. Razdvajanje djece od majki i upisivanje u dječje vrtiće je proces koji djecu pretvara u nešto vrlo slično pilićima, jer su vrtići slični peradarskim farmama u kojima su pilići nagurani nakon što se izlegnu. Ništa nije prikladno i pogodno za ljudsko biće i njegovo dostojanstvo kao prirodno majčinstvo. Djecu bi trebale odgajati majke, u obiteljima u kojima prevladavaju istinski principi majčinstva, očinstva i bratstva/sestrinstva, a ne u institucijama sličnim peradarskim farmama. Čak i perad, kao i ostali članovi životinjskog carstva, treba majčinstvo kao prirodnu fazu. Zbog toga je uzgajanje peradi na farmi slično dječjim vrtićima, te nije u skladu s njihovim prirodnim rastom. Čak je i njihovo meso umjetno, a ne prirodno. Meso koje dolazi s mehaniziranih peradarskih farmi nije ukusno i hranjivo, jer se pilići ne hrane prirodno i nisu podizani pod zaštitom prirodnog majčinstva. Meso divljih ptica je ukusnije i hranjivije jer se one hrane prirodno. A, što se tiče djece koja nemaju ni obitelj ni sklonište, za njih se skrbi društvo, te bi za njih, i samo za njih, društvo trebalo uspostaviti vrtiće i povezane institucije. Za njih je bolja skrb društva nego pojedinaca koji nisu njihovi roditelji.

Kada bi se proveo test da bi se otkrilo da li je djetetova prirodna sklonost veća prema majci ili dječjem vrtiću, pokazalo bi se da bi dijete uvijek izabralo majku. Budući da dijete ima prirodnu sklonost majci ona je prirodna i prava osoba koja djetetu treba pružiti zaštitu. Smještanje djeteta u vrtić umjesto s majkom je prisila i protivno je njegovim slobodnim i prirodnim tendencijama.

Prirodni razvoj svih živih bića je slobodni i zdravi razvoj. Zamjena majke vrtićima je prisilna akcija protivna slobodnom i zdravom razvoju. Djeca koju se smješta u vrtiće tamo su prisilno, zbog nedovoljnog promišljanja. U vrtiće ih se smješta isključivo iz materijalnih razloga, a ne zbog društvenih. Ako bi se uklonila prisila djeca bi sigurno odbila vrtiće i ostala s majkama. Jedino opravdanje za takav neprirodni i nehumani proces je činjenica da se žena nalazi u poziciji koja je neprikladna njenoj prirodi, tj. prisiljena je obavljati dužnosti koje su nedruštvene i nemajčinske.

Žena, kojoj je priroda dodijelila njenu prirodnu ulogu, različitu od muškarca, mora biti u prikladnoj poziciji da izvršava svoju prirodnu ulogu.

Majčinstvo je ženska funkcija, ne muška. Slijedom toga neprirodno je odvajati djecu od majki. Svaki pokušaj odvajanja djece od majki je prisila, tlačenje i diktatura. Majka koja napusti svoje majčinstvo je u suprotnosti s njenom prirodnom ulogom u životu. Moraju joj biti omogućena prava i uvjeti koji nisu prisilni i koji su u skladu s njenom prirodnom ulogom. Ako je žena prisiljena napustiti svoju prirodnu ulogu začeca i majčinstva postaje žrtva prisile i tiranije. Žena koja je prisiljena imati posao koji joj onemogućava izvršavanje prirodnih funkcija nije slobodna, te je na rad prisiljena potrebom, a "u potrebi, sloboda je latentna".

Među prikladnim i čak osnovnim uvjetima koji ženi omogućavaju izvršavanje prirodne uloge, koja se razlikuje od uloge muškaraca, su uvjeti koji su ispravni za ljudsko biće koje je opterećeno trudnoćom. Nošenje drugog ljudskog bića u maternici smanjuje fizičke mogućnosti žene. Nepravedno je ženu u tom stanju staviti u okolnosti u kojima mora obavljati fizički rad neprikladan njenom stanju. Obavljanje takvog fizičkog posla je jednako kazni za izdaju majčinske uloge; to je porez koji plaćaju za ulazak u područje muškaraca, koje im je prirodno strano.

Vjerovanje, čak i od strane žene, da je fizički rad koji obavlja njen izbor u stvari nije istinito. Ona obavlja fizički rad samo zato što ju je okrutno materijalističko društvo smjestilo (bez da je ona toga direktno svjesna) u prisilne uvjete. Za nju ne postoji

alternativa predaji uvjetima tog društva, iako možda misli da radi po vlastitom izboru. U stvari, navodna osnova po kojoj "ne postoji razlika između muškaraca i žena" ženama oduzima slobodu.

Fraza "na svaki način" je monstruoza prijevara. Ta ideja će uništiti prikladne i potrebne uvjete koji čine privilegiju koju bi žene trebale uživati odvojeno od muškaraca, u skladu s njihovom posebnom prirodom i na osnovi njihove prirodne životne uloge.

Zahtijevati jednakost između muškarca i žene u obavljanju teških fizičkih poslova dok je žena trudna je nepravedno i okrutno. Zahtijevati jednakost među njima u postu i teškoćama dok ona doji je nepravedno i okrutno. Zahtijevati jednakost među njima u bilo kojem prljavom poslu, koji skrnavi njenu ljepotu i ženstvenost je nepravedno i okrutno. Obrazovanje koje vodi poslu neprikladnom za njenu prirodu je nepravedno i okrutno također.

U stvarima koje se tiču čovječanstva nema razlike između muškaraca i žena. Ni muškarci ni žene se ne bi trebali vjenčavati protiv njihove volje, ili razvoditi bez pravednog suđenja ili zajedničkog dogovora. Žena se ne bi trebala ponovo udati bez takvog dogovora ili razvoda, niti bi to trebao muškarac, bez razvoda ili pristanka. Žena je vlasnica kuće zato što je to jedan od prikladnih i potrebnih uvjeta za ženu koja ima menstruaciju, nosi i odgaja djecu. Ženka je vlasnica majčinskog skloništa, a to je kuća. Čak i u životinjskom svijetu, koje se na mnoge načine razlikuje od ljudskog, i u kojem je majčinstvo isto prirodna obaveza, nasilno je oduzeti ženki sklonište ili potomstvo.

Biti žena znači imati biološku prirodu koja se razlikuje od muške. Ženska biološka priroda ženi je dodijelila karakteristike koje se od muških razlikuju i po formi i po biti. Anatomija žene drugačija je od anatomije muškarca, baš kao i kod biljaka i životinja. To je prirodna i nepromjenjiva činjenica. U životinjskim i biljnim carstvima mužjaci su prirodno stvoreni jaki i agresivni, a ženke lijepe i nježne. To su prirodne i vječne karakteristike urođene živim bićima, bilo da ih se zove ljudskim bićima, životinjama ili biljkama.

S obzirom na različitu prirodu i u skladu sa zakonima prirode mužjak igra ulogu jakog i borbenog, ne s namjerom, već jednostavno zato što je stvoren takvim. Ženka igra ulogu ljepote i nježnosti jer je takvom stvorena. Prirodno pravilo je pravedno, djelomično zato što je prirodno, a djelomično zato što je to osnovno pravilo za slobodu. Sva živa bića su stvorena slobodna, a svako upletanje u tu slobodu je prisila.

Neprilagođivanje prirodnim ulogama i nedostatak shvaćanja njihovih ograničenja vodi do obijesnih činova korupcije samih životnih vrijednosti. Priroda je stvorena na način koji joj omogućava sklad s neizbježnim životom, od onog što je do onog što će postati. Živo stvaranje je biće koje živi dok ne umre. Postojanje između početka i kraja života se zasniva na prirodnom zakonu, bez izbora i obaveze. To je prirodno. To je prirodna sloboda.

U životinjskom, biljnom i ljudskom svijetu mora postojati mužjak i ženka da bi se pojavio život, od svog početka do kraja. Ne samo da postoje, već s apsolutnom učinkovitošću izvršavaju svoje prirodne uloge za koje su i stvoreni. Ako se uloga ne izvodi učinkovito, mora postojati neki kvar u organizaciji života, uzrokovan povijesnim okolnostima. U današnjem svijetu takav je slučaj s gotovo svim društvima, u kojima su uloge muškaraca i žena nejasne, te žene pokušavaju pretvoriti u muškarce. U skladu s prirodom i njenom svrhom muškarci i žene moraju biti kreativni u svojim ulogama. Otpor je kontraproduktivan; usmjeren je protiv prirode i uništava osnove slobode, jer je štetan i za život i za preživljavanje. Muškarci i žene moraju izvoditi, a ne napustiti, svoje uloge za koje su stvoreni.

Napuštanje uloga, čak i samo djelomično, se događa samo kao rezultat uvjeta prisile i u abnormalnim okolnostima. Žena koja odbija trudnoću, brak, poljepšavanje i ženstvenost zbog zdravlja, napušta svoju prirodnu ulogu u životu pod prisilom uvjeta lošeg zdravlja. Žena koja odbija brak, trudnoću ili majčinstvo zbog posla napušta svoju prirodnu ulogu pod sličnim prisilnim uvjetima. Žena koja odbija brak, trudnoću ili majčinstvo bez nekog jakog razloga napušta svoju prirodnu ulogu, kao rezultat prisilnih i moralno izopačenih okolnosti. Stoga, napuštanje prirodnih uloga ženki i mužjaka u životu može se dogoditi samo u neprirodnim uvjetima, koji su u suprotnosti sa slobodom i prijatnija su preživljavanju. Kao posljedica toga mora postojati svjetska revolucija koja će zaustaviti razvoj materijalističkih uvjeta koji ženu odvlače od njene prirodne uloge u životu i prisiljavaju je da izvršava dužnosti muškarca kako bi stekla jednaka prava. Takva revolucija će se sigurno dogoditi, posebno u industrijskim društvima, kao odgovor na instinkt preživljavanja, čak i bez revolucionarnih poticaja kao što je ZELENA KNJIGA.

Sva današnja društva na žene gledaju gotovo kao na robu. Istok je smatra robom koja se može kupiti i prodati, a Zapad ne prepoznaje njenu ženstvenost.

Prisiljavanje žene da radi muškarčev posao je očita agresija prema ženstvenosti koju žena prirodno posjeduje i koja definira prirodnu svrhu esencijalnu za život. Muškarčev posao prikriva ženine lijepe karakteristike koje su stvorene za ulogu žene. One su kao cvjetovi stvoreni da privlače oprašivanje i proizvode sjeme. Kad bismo uništili cvjetove uloga biljaka u životu bi prestala postojati. Prirodni ukrasi leptira i ptica, kao i životinjskih ženki postoje zbog vitalne prirodne svrhe. Kad žena obavlja muškarčev posao riskira da će se pretvoriti u muškarca, napušta svoju ulogu i ljepotu. Žena ima potpuno pravo živjeti bez prisiljavanja da se pretvara u muškarca i da napusti svoju ženstvenost.

Tjelesna struktura, koja je prirodno različita kod muškaraca i žena, vodi do razlika u funkcijama organa, što zauzvrat vodi do razlika u psihi, raspoloženju, emocijama, kao i fizičkom izgledu. Žena je nježna; žena je lijepa; žena lako zaplače i lako se preplaši. Općenito, žene su nježne, a muškarci su agresivni, prema svojoj urođenoj prirodi.

Ignoriranje prirodnih razlika između muškaraca i žena i miješanje njihovih uloga je u potpunosti necivilizirani stav, neprijateljski prema zakonima prirode, destruktivan za ljudski život, i pravi uzrok nesretnog društvenog života.

Suvremena industrijska društva, koja su uzrokovala da su se žene prilagodile istom fizičkom radu kao i muškarci, a na uštrb svoje ženstvenosti i prirodne uloge, u smislu ljepote, majčinstva i spokojstva, su materijalistička i necivilizirana. Oponašanje takvih društava je glupo i opasno za civilizaciju i čovječanstvo.

Pitanje stoga nije da li bi žene trebale raditi ili ne, jer je to apsurdna materijalistička predstava pravog slučaja. Društvo bi trebalo osiguravati posao svim sposobnim članovima koji ga trebaju – muškarcima i ženama, pod uvjetom da ti pojedinci rade unutar vlastitog polja i da nisu prisiljeni provoditi neprikladne poslove.

Nepраведno je i diktatorski djecu podvrgavati radnim uvjetima odraslih. Jednako je nepravедno i diktatorski žene podvrgavati radnim uvjetima muškaraca.

Sloboda znači da svako ljudsko biće dobiva obrazovanje koja ga/ju kvalificira za posao koji mu/joj odgovara. Diktatura znači da se ljudskim bićima ukazuje na to što je za njih prikladno i da ih se prisiljava da rade neprikladne poslove. Rad koji je prikladan za muškarca nije nužno prikladan i za ženu, a znanje koje je ispravno za djecu nije nužno prikladno za odrasle.

U području ljudskih prava nema razlike između muškaraca i žena, djece i odraslih, ali u potpunosti se razlikuju njihove dužnosti.

Manjine

Što je manjina? Što su njena prava i odgovornosti? Kako se može riješiti problem manjina s obzirom na rješenja raznih ljudskih problema koja su predstavljena u Trećoj univerzalnoj teoriji?

Postoje samo dvije vrste manjina. Jedna od njih pripada naciji koja joj pruža društveni okvir, a druga nema naciju i sama formira društveni okvir. Ta druga je ona koja formira jednu od povijesnih grupa koje mogu stvoriti naciju, zbog osjećaja pripadnosti i zajedničke sudbine.

Sada je jasno da takva manjina ima svoja vlastita društvena prava. Svako kršenje tih prava od strane bilo koje manjine je čin nepravde. Društvene karakteristike su prirodene i ne mogu biti dane ili uzete. Politički i ekonomski problemi manjina mogu se riješiti samo unutar društva koje kontroliraju mase, u čijim bi rukama trebali biti moć, bogatstvo i oružje. Gledanje na manjinu kao na političku i ekonomsku podlogu je diktatorski i nepravedno.

Crni ljudi će prevladati u Svijetu

U posljednjem periodu robovlasništva Bijelci su porobili Crnce. Sjećanje na taj period će ostati u svijesti Crnih ljudi sve dok se ne oslobode.

Taj tragični povijesni događaj, gorki osjećaji proizišli iz njega i želja za oslobođenjem čitave rase, predstavljaju nezanemarlivu psihološku motivaciju Crnim ljudima za osvetu i pobjedu. Dodatno, neizbježni ciklus društvene povijesti, koji uključuje svjetsku dominaciju Žutih ljudi i provođenje kolonizacije na svim kontinentima od strane Bijelih ljudi, sada oslobađa prolaz Crnim ljudima.

Trenutno Crni ljudi žive u zaostalim društvima, ali ta zaostalost će donijeti brojčanu superiornost, jer im je nizak životni standard priječio saznanja o metodama sprečavanja začeca i planiranja obitelji. Također, njihove stare društvene tradicije ne poznaju ograničenja brakova, što dovodi do njihovog ubrzanog rasta. Broj stanovnika ostalih rasa se smanjio zbog kontracepcije, ograničavanja brakova i stalnim radom, za razliku od Crnaca koji nisu toliko opsjednuti poslom u konstantno vrućoj klimi.

Obrazovanje

Obrazovanje, ili učenje, nije nužno rutinizirani kurikulum i klasificirani predmeti u udžbenicima koje je omladina prisiljena učiti tijekom točno određenih sati, sjedeći u redovima klupa. Ta u cijelom svijetu prevladavajuća vrsta obrazovanja je usmjerena protiv ljudske slobode. Obrazovanje pod kontrolom države, s kojim se vlasti hvale kad god ga uspiju nametnuti svojoj omladini, je metoda potiskivanja slobode. To je prisilno potiskivanje ljudskih talenata, kao i prisilno usmjeravanje ljudskih izbora. To je čin diktature koja uništava slobodu jer ljudima oduzima prava slobodnog izbora, kreativnosti i izvrsnosti. Prisiljavanje ljudskog bića na učenje prema unaprijed utvrđenom kurikulumu je diktatorski čin. Nametanje određenih predmeta ljudima je također diktatorski čin. Standardizirano obrazovanje pod kontrolom države je, u stvari, prisilno oglupljivanje masa. Sve vlade koje obrazovanje usmjeravaju prema formalnim kurikulumima i prisiljavaju ljude da tako uče maltretiraju svoje građane. Sve obrazovne metode prevladavajuće u svijetu bi trebale biti uništene kroz univerzalnu kulturnu revoluciju koja bi ljudski um oslobodila kurikulumu fanatizma koji diktiraju proces namjernog iskrivljavanja ljudskog ukusa, konceptualne sposobnosti i mentaliteta.

To ne znači da treba zatvoriti škole i da bi ljudi trebali okrenuti leđa obrazovanju, kao što bi se površnom čitatelju moglo učiniti. Upravo suprotno, to znači da bi društvo trebalo pružati sve vrste obrazovanja, dajući ljudima slobodan izbor predmeta koje žele učiti. To zahtijeva dostatan broj škola za sve vrste obrazovanja. Nedostatan broj škola ograničavaju ljudsku slobodu izbora, prisiljavajući ih da uče samo one predmete koji su dostupni, a nedostatkom ostalih predmeta oduzimajući im prirodno pravo izbora. Društva koja zabranjuju ili monopoliziraju obrazovanje su nazadna društva, naklonjena neznanju i neprijateljska prema slobodi. Društva koja zabranjuju učenje religije su nazadna društva, naklonjena neznanju i neprijateljska prema slobodi. Društva koja monopoliziraju religijsko obrazovanje su nazadna društva, naklonjena neznanju i neprijateljska prema slobodi. Takva su

društva i ona koja iskrivljuju religije, civilizacije i ponašanje drugih u procesu predavanja tih predmeta. Društva koja smatraju da je materijalističko znanje tabu su također nazadna društva, naklonjena neznanju i neprijateljska prema slobodi. Znanje je prirodno pravo svakog ljudskog bića i nitko nema pravo, ni pod kojim uvjetima, to pravo uskratiti, osim u slučaju kad je osoba napravila nešto što joj uskraćuje to pravo.

Doba neznanja će doći do svog kraja kada sve bude predstavljeno onakvim kakvo u stvari je, i kada znanje o svemu bude svakoj osobi dostupno na način koji mu/joj odgovara.

Glazba i umjetnost

Ljudi, budući da su zaostali, još nisu u stanju govoriti jedan, zajednički jezik. Dok se ne dostigne ta ljudska težnja, što se čini nemogućim, izražavanje radosti i tuge, dobrog i lošeg, lijepog i ružnog, opuštenog i jadnog, smrtnog i vječnog, ljubavi i mržnje, opis boja, osjećaja, ukusa i raspoloženja – sve će se izražavati na jeziku koji svaka osoba govori spontano. Ponašanje će biti rezultat reakcije proizvedene iz osjećaja koji jezik stvori u umu govornika.

Učenje jednog jezika, koji god on bio, za sada nije rješenje. To je problem koji će neizbježno ostati bez rješenja sve dok proces unifikacije jezika ne prođe test vremena, i da faktor nasljeđivanja tijekom vremena prestane utjecati na nove generacije. Mišljenja, ukusi i raspoloženja potomaka oblikovani su onima njihovih predaka. Ako su preci komunicirali na drugačijim jezicima, a njihova djeca govore jedan jezik, potomci neće nužno imati isto mišljenje o dobrobiti govorenja zajedničkog jezika. Takvi zajednički ukusi mogu se postići samo kada novi jezik usvoji ukuse i mišljenja koji se prenose naslijeđem iz generacije u generaciju.

Ako jedna grupa ljudi nosi bijelu odjeću za žalovanje, a druga crnu, mišljenje svake grupe bit će prilagođeno tima dvjema bojama, tj. jedna grupa odbija crnu boju za takve prilike, a druga ju preferira, i obrnuto. Takvo mišljenje ostavlja fizički trag na stanicama i genima u tijelu. Prilagodba će se prenijeti naslijeđem. Nasljednici automatski odbijaju boju koju su odbili oni od kojih nasljeđuje, jer su naslijedili i njihova mišljenja. Prema tome, ljudi su u skladu samo sa svojim vlastitim umjetnostima i naslijeđem. Zbog naslijeđa, nisu u skladu s umjetnostima drugih, iako govore jednim, zajedničkim jezikom.

Takva razlika se pojavljuje u grupama ljudi istog naroda, čak i ako obuhvaća mali broj ljudi.

Naučiti jedan jezik nije problem, kao što nije ni problem razumjeti umjetnosti drugih kao rezultat učenja njihovog jezika. Problem je nemogućnost stvarne, intuitivne prilagodbe jezicima drugih.

To će i ostati nemoguće sve dok ne prestanu utjecaji naslijeđa, koji se prenose u ljudskom tijelu.

Čovječanstvo je još zaostalo jer ljudi ne komuniciraju jednim, naslijeđenim, zajedničkim jezikom. Samo je pitanje vremena kada će čovječanstvo postići taj cilj, osim ako se civilizacija ne vrati.

Sport, umijeće jahanja i period

Sport može biti privatn, kao molitva koja se obavlja unutar zatvorene sobe, ili javn, kolektivan, na otvorenim prostorima, kao molitva koja se prakticira korporativno u bogomoljama. Prva vrsta sporta se tiče pojedinaca, a druga svih ljudi. Svi bi se trebali baviti sportom, i ne bi se smjelo dozvoliti da drugi to čine za nas. Nerazumno je da gomile ljudi ulaze u bogomolje samo da bi gledale kako jedna osoba ili grupa ljudi mole, i bez da u tome sudjeluju. Jednako je nerazumno da gomile ljudi dolaze na igrališta i arene kako bi gledale igrača ili ekipu, bez da same u tome sudjeluju.

Sport je kao molitva, jedenje i osjećaji hladnoće i topline. Nije baš izgledno da će gomile ljudi ući u restoran samo da bi gledale jednu osobu ili grupu ljudi kako jedu. Također nije izgledno da će dozvoliti jednoj osobi ili grupi ljudi da uživaju toplinu ili hlađenje umjesto njih. Jednako je nelogično da društvo dozvoljava pojedincima ili ekipama da monopoliziraju sport, dok u isto vrijeme društvo u cjelini plaća troškove tog monopola, za isključivu dobrobit jedne osobe ili ekipe. Na isti način ljudi ne bi smjeli dozvoliti pojedincu ili grupi ljudi, bilo da je to stranka, klasa, sekta, pleme ili parlament, da ih zamijeni u odlučivanju o vlastitoj sudbini i definiranju potreba.

Privatni sport je stvar onoga tko ga trenira i njihov je i trošak. Javni sport je javna potreba i ljudi ne mogu ni demokratski ni fizički biti predstavljeni u treniranju. Predstavnici ne mogu fizički prenijeti drugima tjelesne i moralne dobrobiti sporta. Niti jedan pojedinac niti ekipa demokratski nema pravo monopolizirati sport, moć, bogatstvo ili oružje. Sportski klubovi predstavljaju osnovne organizacije tradicionalnog sporta. Zadržavaju sve troškove i javne prostore koji su u svakoj državi dodijeljeni za sport. Te institucije se društvene monopolističke agencije kao i svi diktatorski politički instrumenti koji monopoliziraju vlast, ekonomski instrumenti koji monopoliziraju bogatstvo, i tradicionalni vojni instrumenti koji monopoliziraju oružje. Kada period masa dokrajči instrumente monopoliziranja moći, bogatstva i oružja, neizbježno će uništiti i monopol društvenih aktivnosti kao što

su sport, jahanje, itd. Mase koje stoje u redovima kako bi dale svoj glas kandidatu da ih predstavlja u odlučivanju o njihovoj sudbini krivo pretpostavljaju da će ih ta osoba predstavljati u njihovom dostojanstvu, suverenosti i gledištima. Međutim, mase kojima je oduzeta volja i dostojanstvo, svedene su na promatrače koji promatraju neku osobu kako izvršava ono što bi prirodno trebali raditi sami.

Isto vrijedi i za mase koje se, zbog neznanja, ne bave sportom. Njih su zavarali monopolistički instrumenti koji se trude omamiti ih i skrenuti im pozornost na aplauz. Sport, kao društvena aktivnost, mora biti za mase, jednako kao što i moć, bogatstvo i oružje trebaju biti u rukama ljudi.

Javni sport je za mase. Pravo je svih ljudi da pridonose svom zdravlju i rekreaciji. Potpuno je glupo prepustiti te dobrobiti određenim pojedincima i ekipama koje ih monopoliziraju, a mase im osiguravaju prostor i pokrivaju troškove. Tisuće koje pohode stadione da bi gledale, pljeskale i smijale se su budalasti ljudi koji nisu uspjeli u sportu koji gledaju. Letargično se okupljaju na sportskim igralištima i plješću herojima koji su im uzeli inicijativu, koji dominiraju igralištem i kontroliraju sport, i time eksploatiraju javne prostore. U početku su tribine bile dizajnirane na način da odvajaju mase od igrališta; da spriječe masi pristup na igralište. Kada se mase budu bavile sportom na sredini igrališta i na otvorenim prostorima, stadioni će biti prazni i postat će suvišni. To će se dogoditi kada mase postanu svjesne činjenice da je sport društvena aktivnost koja se treba poduzimati, a ne gledati. To je razumnija alternativa današnjem običaju u kojem bespomoćna, apatična većina samo gleda sport.

Tribine će nestati jer više neće biti nikoga tko će na njima boraviti. Oni koji nisu u mogućnosti igrati uloge heroja u životu, koji ne poznaju događaje iz povijesti; koji ne mogu zamisliti budućnost, i koji nisu dovoljno ozbiljni u vlastitim životima, su trivijalni ljudi koji ispunjavaju sjedala kina i kazališta da gledaju životna događanja iz kojih uče. Oni su kao učenici koji sjede u školskim klupama jer su neobrazovani, a u početku i nepismeni.

Oni koji preuzmu odgovornost za vlastiti život nemaju potrebu gledati život kroz glumce na pozornici ili u kinu. Konjanici koji drže uzde svojih konja također ne sjede na tribinama trkališta. Kad bi svaka osoba imala konja ne bi bilo nikoga da to gleda i plješće. Gledatelji su samo oni koji nisu u stanju provoditi takve aktivnosti, zbog toga što nisu konjanici.

Beduini ne pokazuju interes za kazalište i priredbe jer su vrlo ozbiljni i poduzetni. Budući da su si stvorili ozbiljni život

ismijavaju glumu. Beduinska društva također ne gledaju izvođače već se igraju i sudjeluju u radosnim ceremonijama, zbog toga što prirodno prepoznaju potrebu za takvim aktivnostima, te ih spontano provode.

Boks i hrvanje su dokazi da se čovječanstvo još nije oslobodilo divljačkog ponašanja. Oni će neizbježno nestati kada se čovječanstvo uzdigne na ljestvici civilizacije. Žrtvovanje ljudi i dvoboji pištoljima su bili uobičajeni u prethodnim fazama ljudske evolucije. Međutim, te divljačke prakse su prestale prije više godina. Ljudi se sada smiju sebi i žale zbog tih činova. Takva će biti i sudbina boksa i hrvanja nakon desetaka ili stotina godina. Kad ljudi postanu civiliziraniji i profinjeniji više će biti u mogućnosti ograditi se i od provođenja i od poticanja takvih vježbi.